

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

Iv 14,21

„Tko ima moje zapovijedi i čuva ih,

taj me ljubi,

a tko mene ljubi,

njega će ljubiti Otac moj

i ja ću ljubiti njega

i njemu se očitovati.“

Riječ urednica	1
Uskrs	2
Sv. Otac Benedikt XVI i naša župna zajednica Sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko	4
Pobožnost župnog križnog puta	5
Europski susret mladih - hodočašće povjerenja na zemlji - osvrt	6
"Darujmo im prozor u svijet"	9
Vijesti-Župni Caritas	10
Tribina New Age	12
Problemi u župi	13
"Allegro" pjevao u Istočnoj Slavoniji u Tordincima i Čelijama	14
Moje prvo Međugorje	16
Život žene na selu	18
Poruke teškog bolesnika	21
Sveučilište za treću životnu dob	23
Što je za mene pričest	24
Što je za mene Uskrs	25
Dječje misli	26
39. planinarski križni put	27
Pranje nogu i njegovo značenje	29
Iskrenost - povjerenje - ljubav	30
Čovjekova žrtva	32
Ne... ..	34
Smrtni strah	34
Ljubav Božja - Meditacija	35
Molitve Sv. Josip	36
Sv. Petar i Pavao	36
Intervju-Branimir Budak	38
Nepoznato o poznatome.....	40

Brazda

Župni list Župe Sv. Ivan Nepomuk, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 1000 komada

*Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,
Sijačevo šetalište bb, 10 250 Lučko*

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavne urednice: Jana Kaić i Tihana Krajačić

Lektorica: Zrinka Krišković i Kristina Repar

*Članovi uredništva: Branimir Budak, Dragica Burić, Ivana Cvitanušić, Milan Desnica,
prof., Danijel Matešić, Marija Matešić, Vjerman Matešić*

Slikovno oblikovanje: Branimir Budak, Tihana Krajačić, Nikola Tomečak

Slika - naslovnica (Zagrebačka katedrala): Branimir Budak

Grafička priprema: Tihana Krajačić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

Riječ urednica

Poštovani čitatelji!

Potaknuti savjetima župljana Brazdu smo željeli upotpuniti duhovnim sadržajem. Osim reportaža o događajima i aktualnostima u župi, poseban naglasak želimo staviti na srž onoga zbog čega se okupljamo u župi, pišemo, zbog čega je naša vjera jaka, a to su meditacije, molitve, duhovne misli, sve ono što nas povezuje sa našim Spasiteljem. U tim razmatranjima svaki od nas vjernika trebao bi pronaći dio sebe, dio svoje stvarnosti i svakodnevnog života te pokušati naći rješenje svojih problema. Rješenje nam se nameće samo od sebe, a to je život i hod s Bogom u Njegovoj Riječi.

Kao što smo spomenuli donosimo meditaciju sestre Katarine, razmatranja mladih te župnikov tekst o našem najvećem blagdanu Uskrsu.

Donosimo i vijesti iz Caritasa te detaljniji opis programa “Darujmo im prozor u svijet”.

Za starije župljane napisali smo tekst o Sveučilištu za treću životnu dob željevši im pružiti najosnovnije podatke o mogućim aktivnostima s obzirom na životnu dob.

Razmišljanja o Uskrsu i sakramentu svete pričesti s nama su podijelili ovogodišnji prvopričesnici.

Ovo su samo neke od teme u ovom broju, ali nadamo se da smo vas zainteresirali te da će vam čitanje Brazde predstavljati užitek i duhovnu hranu.

Do čitanja, pozdrav od Uredništva.

Urednice

Iv, 13,34

“Zapovijed vam novu dajem:

ljubite jedni druge;

kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite druge.”

Uskrs

Kada se spomene USKRS, gotovo kod svih kršćana izazvana je asocijacija na najveći kršćanski blagdan i na događaj Isusova uskrsnuća.

Biblijska ideja uskrsnuća ne da se ni u čemu prisposobiti s grčkom idejom besmrtnosti. Prema grčkom poimanju, čovjekova je duša neraspadljiva po prirodi, ulazi u božansku besmrtnost čim je smrt razriješi od spona tijela. Prema biblijskom poimanju, ljudska je osoba u cjelini osuđena da padne u vlast «Smrti»: duša će postati utamničenicom Šeola, dok će tijelo istrnuti u grobu: no, to će biti samo prijelazno stanje iz kojega će čovjek Božjom milošću opet ustati, kao što se netko diže sa zemlje gdje je ležao, budi se od sna u koji je bio utonuo. Ta ideja, već izrečena u St. Zavjetu, postala je središtem kršćanske vjere i nade nakon što se Krist sam vratio u život, kao «prvorođeni između mrtvih».

Isus Krist, prvorođenac od mrtvih, ne vjeruje samo u uskrsnuće pravednih u posljednji dan. On zna da misterij uskrsnuća mora otpočeti s njim komu je Bog dao gospodstvo nad životom i nad smrću. On očituje tu moć primljenu od Oca vraćajući u život više mrtvih za koje su ga došli moliti: Jairovu kćer, udovičina sina iz Naima, svoga prijatelja Lazara. Ta uskrsjenja jesu već zastrti nagovještaj njegova uskrsnuća, koje će biti sasvim drugačijega reda. I na te

događaje uskrsnuća on nadovezuje jasna proricanja: Sin Čovječji mora umrijeti i treći dan uskrsnuti. To je prema Mateju «znak Jone proroka»: neprijateljima kojima je služio kao izgovor da njegov grob stave pod stražu.

Jer Dvanaestorica nisu shvatila navještaj uskrsnuća u Pismima, upravo zbog toga su ih Isusova smrt i ukop bacili u očaj. Da bi povjerovali, potrebno je ništa manje nego iskustvo Uskrsa. Jer to što grob nalaze prazan ne uspijeva ih uvjeriti, jer bi se moglo protumačiti naprosto krađom mrtvoga tijela. Zato se Uskrsli odmah počinje ukazivati svojim učenicima. Prema Djelima ap. ukazivao se «četrdeset dana», sve do onog značajnog prizora «uzašašća». Izvještaji ističu konkretnost tih ukazanja: osoba koja se ukazuje jest Isus iz Nazareta: apostoli ga vide i dodiruju, s njime jedu. On je tu, ne kao neka utvara, već u svom vlastitom tijelu. No, to tijelo izmiče uobičajenim uvjetima zemaljskog života. Isus, dakako, ponavlja čine što ih je vršio za svoga zemaljskog života, i po tomu ga mogu prepoznati, ali on je sada u stanju slave kako su ga opisivale židovske apokalipse.

No interesantno je što narod nije promatrač tih ukazanja kako je to bio kod muke i smrti. Svoja očitovanja Isus pridržava svjedocima što ih je sebi izabrao, a posljednji je bio Pavao na putu u Damask. On se pokazuje

apostolima, a ne svijetu, jer se svijet zatvorio prema vjeri. Čak ni stražari kod groba, prestravljeni tajanstvenom teofanijom, ne vide samoga Krista.

Nemoguće je i opisati događaj uskrsnuća, čas kad Isus ustaje od mrtvih. Sv. Matej samo podsjeća na nj, konvencionalnim jezikom pozajmljenim iz Pisama: potres, zasljepljujuća svjetlost, pojava anđela Gospodinova. Tu stupamo na transcendentno područje o kome izrazi iz St. Z. mogu pružiti tek neku predodžbu, jer je sama stvarnost na koju se primjenjuju neizreciva.

Isusovo uskrsnuće je prvenstveni članak naše vjere, ono je i temelj naše nade, kojoj daje usmjerenje. Isus je uskrsnuo kao prvenac od umrlih, i na tome se temelji naše očekivanje uskrsnuća u posljednji dan. Još više: on je osobno uskrsnuće i život. Tko vjeruje u njega, ako i umre živjet

će; to je temelj naše sigurnosti. Već sada smo dionici misterija novog života prema kojemu nam Krist otvara pristup pomoću sakramentalnih znakova.

I još nešto što je važno i bitno, a proizlazi iz Kristova uskrsnuća po Matejevu Evangelju. U

času kad Isus, sišavši u Podzemlje, izlazi iz njega kao pobjednik, pravednici koji su ondje očekivali svoj pristup u nebesku radost ustaju da se pridruže njegovoj pobjedničkoj povorci. Nije po srijedi povratak u zemaljski život i izvještaj govori zapravo samo o čudnim ukazanjima, a koji aludiraju na ono što će se dogoditi u posljedni Dan. Što će se dogoditi u posljedni Dan, suprotno je grčkom poimanju, u kojem ljudska duša oslobođena tjelesnih spona sama odlazi prema besmrtnosti, kršćanska nada uključuje cjelovitu obnovu osobe; ona predmnijeva istodobno posvemašnji preobražaj tijela koje će postati duhovno, neraspadljivo i besmrtno.

Vjekoslav Pavlović,
župnik

SVETI OTAC – BENEDIKT XVI I NAŠA ŽUPNA ZAJEDNICA SV. IVANA NEPOMUKA, STUPNIK-LUČKO

časno, da euharistijsko slavlje na toj obljetnici vodi i propovijeda onaj koji je najbliži Sv. Ocu papi Benediktu, a to je apostolski nuncij u Hrvatskoj mons. Francisco-Javier Lozano. To se ostvarilo, na veliku radost i zadovoljstvo mnogih naših župljana. To je bio prvi dolazak apostolskog nuncija u našu župu. Godine 2006. dolazi po drugi puta kao djelitelj sakramenta svete potvrde. Ove nam godine, 2007., dolazi na dan proslave našeg župskog zaštitnika. Održati će svečano euharistijsko slavlje. Ta

Ima li naša župna zajednica posebne povezanosti sa sadašnjim Sv. Ocem papom Benediktom XVI? Mislim da ima. Ponajprije je povezanost u imenu Pape i naše prekrasne kapele sv. Benedikta u Donjem Stupniku. Sadašnji je Papa izabrao ime sv. Benedikta na početku svoga pontifikata 2005. god., zaštitnika Europe, a naša kapela sv. Benedikta iste je godine slavila 300-tu obljetnicu svoga postojanja. Smatrali smo da bi bilo veoma zgodno i za našu župu veoma

povezanost nije jednostrana. Apostolski nuncij je već druge godine pozvao neke članove iz naše župne zajednice prigodom obljetnice pontifikata na

službeno primanje u Nuncijaturu i na svečanu sv. misu, koji će se održati u Zagrebačkoj katedrali. To su braćni par Monika-Marta i Domagoj Petrić iz Lučkog, Unčanska 10 i vaš župnik.

Vjekoslav Pavlović,
župnik

Papa Benedikt XVI o ljubavi: "Mi ju ne možemo jednostavno napustiti, nego ju trebamo ponovno uzeti, pročistiti i vratiti joj njezin prvotni sjaj, kako bi prosvjetlila naš život i odvela ga na pravi put."

Primanje kod apostolskog nuncija

PUČKA POBOŽNOST KRIŽNOGA PUTA

Prije četiri godine, na prijedlog vlč. Ivica Zlodija i vjeroučitelja g. Pave Šimovića, započeli smo pobožnost «Križnoga puta» po naseljima naše župe. Svake se godine održava u vrijeme Korizme. Druge korizmene nedjelje započinje, a pete korizmene nedjelje završava. Pobožnost je lijepo prihvaćena od naših župljana svih životnih dobi: djece, mladih, srednje i starije dobi. Smatram da se vide i neki plodovi ove pobožnosti. Tako su u ovom trogodišnjem razdoblju podignuta četiri raspela na području naše župe. Ove godine priprematelji V. postaje u Lučkom, u Bugarovoj ulici, obitelj

Viduka u suradnji sa svojim susjedima skupila je lijepu svotu novca za potrebitu obitelj u našoj župnoj zajednici, da bi im Uskrs učinili radosnijim. To je isto učinila obitelj Majstorović iz Lučkog, Ivičeki 54, koji su u suradnji sa svojim susjedima pripremali X. postaju. Ljubav je domišljata, kako kaže Sv. Pismo. I tako je ova pučka pobožnost poprimila dimenziju žrtve i odricanja. Hvala im!

Vjekoslav Pavlović,
župnik

Europski susret mladih – Hodočašće povjerenja na zemlji-OSVRT

Osnovni podaci o Hodočašću mladih – Taizé - od 28. prosinca 2006. do 1. siječnja 2007. godine.

Europske susrete mladih organiziraju braća redovito u jednom europskom gradu svake godine u isto vrijeme pod nazivom “Hodočašće povjerenja na Zemlji”.

Preko trideset godina mnogi Hrvati sudjelovali su na susretima u Taizéu, u Burgundiji, u Francuskoj, i u tom duhu na kraju svake godine u europskom gradovima na “Hodočašćima povjerenja”.

“Vrlo su uzbuđeni što je došao njihov red da požele dobrodošlicu u svojoj zemlji mladim ljudima iz cijele Europe,” komentirao je jedan od Braće iz Taizéa koji je boravio u Zagrebu od jeseni.

U raznim župama diljem Hrvatske trajale su molitvene pripreme za taj susret na kojemu je bilo oko 40 000 mladih iz cijele Europe i šire. Nakon Milana, Lisabona, Budimpešte, Pariza, Barcelone, Varšave; Zagreb se aktivno pripremao biti domaćinom ovog 29-tog Europskog susreta u organizaciji Zajednice iz Taizéa.

Sami sudionici bili su katolici, protestanti i pravoslavci iz svih zemalja istočne i

zapadne Europe, koje su ugostile obitelji iz Zagreba, Karlovca, Siska, Križevaca i ostalih okolnih mjesta. Svi sudionici su svakog dana oko podneva stizali u Zagreb na cjelodnevni program na Velesajmu i okolnim crkvama. Tamo su isto dobivali i tople obroke. Molitve su se održavale dvaput dnevno u nekoliko velesajamskih dvorana na koje su mogli doći svi zainteresirani. Grad Zagreb je ponudio tih dana sudionicima besplatan gradski prijevoz.

Televizijski prijenos Mise sa Zajednicom iz Taizéa i tisućama mladih u zagrebačkoj katedrali bio je emitiran 31. prosinca 2006. u 11 sati. Misu je predvodio zagrebački nadbiskup, kardinal Josip Bozanić, a sudjelovalo je pedesetak braće iz Taizéa te tisuće mladih. Pjevale su se pjesme iz Taizéa, a misa je bila dvojezična, na hrvatskom i francuskom jeziku. Mogli su je pratiti gledatelji ne samo u Francuskoj nego i u Belgiji, Švicarskoj, Portugalu, čak i u Kanadi.

Mjesto sljedećeg Europskog susreta mladih je najavljeno 30. prosinca na večernjoj molitvi na Velesajmu. Zbit će se u Ženevi.

Prijave za susrete mladih tijekom ljeta, primaju se u Uredu za Mlade HBK-a na adresi Kaptol 21.

Izvješće iz naše Župe

Kod nas u župi bilo je 218 gostiju iz šest zemalja i to iz: Poljske, Italije, Rumunjske, Portugala, Njemačke i Hrvatske.

Za domaćinstvo se prijavilo 88 obitelji i time je osigurano 270 spavaćih mjesta.

Zbog velikog broja otkazivanja, nekolicina je obitelji ostala bez gostiju, na čemu im se još jednom od srca ispričavamo.

Zahvaljujući dobroti i velikodušnosti naših župljana i tvrtki na području župe, skupili smo znatna sredstva kojima smo mogli našim gostima pružiti gostoprimstvo kakvo, siguran sam, neće uskoro zaboraviti. Uz mogućnost primanja i druženja s tolikim brojem mladih, lijep je doživljaj bio pripremati ovaj susret u koji su se uključili mnogi župljani naše župe, svih godišta.

Još jednom bih se u ime organizatora, a vjerujem i svih gostiju, zahvalio svim donatorima, sponzorima i domaćinima i svima onima koji su na bilo koji način pripomogli u s p j e š n o m ostvarenju ovoga susreta u našoj župi.

Luka Drobilo
Župni kordinator
susreta

Sponozori organizacije Taize susreta:

Općina Stupnik;

TIK;

Ferometal d.o.o. –prerada metal;

Ra-vit obrt za proizvodnju;

Šivak d.o.o.;

Kajfa Proizvodnja PVC Stolarija,;

Agro-Projekt d.o.o. za inženjerstvo;

Dječji vrtić Hrvatski Leskovac ;

Sve i Svašta;

Štefica Horvatinec;

Beton Lučko;

Pekara „STIL“ Brezovica;

Konzum;

Encian i mnogi mnogi drugi svojim velikodušnim donacijama.

Reportažno izvješće sa TAIZE SUSRETA U ZAGREBU

Prisustvovao sam na okupljanju katoličke mladeži Europe pod nazivom "Hodočašće povjerenja na zemlji" u glavnom središtu Kaptolu (Katedrala).

Proveo sam tri prekrasna dana sa mladima cijele Europe, gdje sam upoznao puno dragih i dobrih ljudi te stekao mnoga poznanstva. Kako su oni kroz mene učili o mome gradu tako sam i ja učio o njima, njihovoj kulturi i državi. Shvatio sam da zaista na na svijetu ima puno i različitih!

Različitost koja tvori jednu veliku prekrasnu cjelinu.

Susret mladih u
Zagrebačkoj Katedrali

Provodivši dane sa svojim vršnjacima i starijima, dani su prošli veoma brzo. Te dane ću pamtili po pjesmi, radosti, različitosti, veselju i druženju!

U gradu tih nekoliko dana uspješno je vladala pjesma i ljubav, ljubav koja se mogla osijetiti u zraku i pjesma koja se isto tako mogla čuti i osjetiti. Već od samog polaska od kuća u rano jutarnjim satima pa sve do katedrale u tramvajima i busevima orila se pjesma.

Mladi su već od ranog jutra bili nasmijani i radovali se novom danu. Posebno su mi se svidjeli Portugalci koji svojom pjesmom i načinom slavljenja Gospodina posebno utjecali na to rasploženje. Već kod sastanka u rano jutro kretali su sa svojim koncertom koji su nazvali RANO-JUTARNJA BUDILICA. Cilj im je bio kod mladih već ujutro potaknuti osmijeh i ritam, koji naravno nije nedostajao već onda.

Ti dani provedeni s prekrasnim ljudima ne daju se opisati riječima niti fotografijama.

Moto koji sam ja izvukao u te dane bio je :

**RADUJMO SE OVIM DANIMA; TE
DANIMA KOJI DOLAZE !!!**

Branimir Budak- AID

“DARUJMO IM PROZOR U SVIJET”

Upravni odbor regionalne inicijative za razvoj župnih Caritasa i volontarijata CRS/Europa i Srednji istok te Caritas Italije, objavili su Natječaj za male projekte, te su uputili poziv Hrvatskom Caritasu za dodjelu sredstava najboljem projektu. Caritas Zagrebačke nadbiskupije trebao je odabrati od pristiglih radova tri projekta, koje je onda proslijedio Hrvatskom Caritasu

Na redovitom sastanku Odbora ŽC članovi su upoznati s propozicijama natječaja te su odobrili voditeljici Anđelki Bunić da izradi projekt iz nekoliko predloženih područja.

Vrijeme je bilo vrlo ograničeno te je trebalo brzo djelovati, a projekt je zahtijevao sveobuhvatno zahvaćanje problematike. Odluka je pala na problematiku našeg mladog naraštaja u vidu kvalitetnog provođenja slobodnog vremena.

Uočeno je da je naša župa naglo promijenila strukturu stanovništva, a svaka nagla i nepripremljena promjena dovodi do niza problema. Autohtono stanovništvo u župi prilično je zatvorena skupina, koja teško prihvaća promjene.

U ratno i poratno vrijeme dolaze prognanici i izbjeglice, koji se trajno naseljavaju na području naše župe. Autohtono stanovništvo ne prihvaća tzv. dotepence. Ta činjenica najviše pogađa mlade, koji se teško uklapaju i osjećaju

se izoliranima. Doseljene obitelji žive na jednom prostoru i međusobno se drže te nemaju potrebe uklapanja u novu sredinu koja im to zamjera, jer se osjeća ugroženo, iako raznolikosti mogu oplemeniti, a nerazdvajati. Roditelji stoga nisu toliko pogođeni kao njihova djeca. Mladi se žele afirmirati na pozitivan način, ali im je to vrlo teško te se zbog toga pojavljuju neprihvatljivi načini ponašanja, npr: dugotrajno sjedenje po kafićima, igranje igara na sreću, lude vožnje neispravnim i neregistriranim automobilima, okupljanjima na groblju i oko crkve te uništavanjem zajedničke imovine. Nagomilani bijes iskaljuje se na neprihvatljiv način. S druge strane, kod autohtonog stanovništva dolazi do raspada tradicionalnih vrijednosti, a nove nisu uspostavljene, te se to isto prelama preko leđa mlade generacije, kojoj je danas teško odabrati između bogate ponude lažnih vrijednosti i onih pravih.

Zato naša zajednica ima veliku odgovornost prema mladom naraštaju o kojemu ovisi naša budućnost. Umjesto prigovaranja, propovijedanja, mrmljanja, što su sve negativni oblici djelovanja i ne mogu doprinijeti dobru, već mogu samo pogoršati stanje, ponudimo mladim ljudima priliku za pozitivnim dokazivanjem preko prihvatljivih sadržaja. Baš sam neki dan čula kako su krajevi gdje su djelovali i podučavali franjevci bili napredniji i bolje razvijeni od ostalih. Znanje jedino

može rastjerati mrak, uz pouzdanje u Boga. Danas je računalo, ako se koristi ispravno, moćno sredstvo u otkljanjanju neznanja, a. u našem projektu pod nazivom:

“DARUJMO IM PROZOR U SVIJET“ predložili smo otvaranje računalne radionice u okviru prostora bivših gospodarskih zgrada u župnom dvorištu koje idu na adaptaciju.

U tu svrhu sklopljen je dogovor s jednom računalnom radionicom iz Novoga Zagreba i Udrugom branitelja Domovinskog rata Stupnik da nam pomognu oko otvaranja i uređivanja radionice, na što su se oni rado odazvali.

Tako zamišljeni projekt poslan je u Caritas Zagrebačke nadbiskupije gdje je između drugih projekata izabran s još dva i proslijeđen u Hrvatski Caritas, a isti je iz naše Zagrebačke Nadbiskupije jedini odabran za međunarodni natječaj, na što smo vrlo ponosni. Na međunarodnom natječaju talijanski je Caritas izabrao riječki projekt?! Ali to nas ne žalosti jer mi uz Božju pomoć i podršku našega župnika idemo dalje. Od projekta nećemo odustati već ćemo ga i proširiti kad budemo imali uvjete za to, pomoći našim mladim župljanima u odrastanju i sazrijevanju, što je naša dužnost i obveza.

Svaka pomoć u bilo kojem obliku dobro će doći, jer Caritas nije privilegija za pojedince, već je to dužnost cijele župne zajednice; po krštenju smo postali članovi Božje obitelji, a za obitelj

trebamo skrbiti da bi se svaki njezin član osjećao korisno i sretno.

Voditeljica Caritasa
Anđelka Bunić, prof.

VIJESTI - ŽUPNI CARITAS

Krajem mjeseca ožujka gospođa Mira Drobilo, zamjenica Odbora ŽC i Anđelka Bunić, voditeljica ŽC izradile su detaljnu analizu poslovanja Caritasa za prošlu godinu, koji su kao Izvješće poslani Caritasu Zagrebačke nadbiskupije.

Evo nekih podataka za 2006. god:

PODIJELJENO JE:

HRANA – 970 kg
ODJEĆA I OBUĆA – 2.000 kg
NAMJEŠTAJ – 30 komada
NOVAC – 6.507,00 kn
DRVA – 12 kamiona

VRSTE USLUGA:

KUĆNE I BOLNIČKE POSJETE -140 puta
DEŽURSTVA – 80 sati
SAVJETOVANJA I RAZGOVORI – 100 sati
POMOĆ KOD SMJEŠTAJA U DOM – 2 korisnika

Osim tih aktivnosti, članovi Caritasa su uz pomoć sponzora i gosp. župnika nabavili i ugradili jednoj obitelji nova vrata i prozore, četiri obitelji s više djece su dobile za 2.000,00 kn rabljena računala, koja su plaćena iz blaganje.

Vrijedni učenici Osnovne škole su za Božić izradili maštovite jaslice koje su prodavane, a novac je predan jednoj obitelji s više djece, koja se našla u financijskoj krizi.

I ove je godine naš vrijedni vjeroučitelj Pavo s ravnateljem škole te vrijednim učenicima i njihovim učiteljima napravio odlično organiziranu akciju prikupljanja hrane za ŽC, kojom prilikom je sakupljeno:

ŠEĆER – 87 kg
 BRAŠNO – 87 kg
 BRAŠNO KUKURUZNO – 10 kg
 KRUŠNE MRVICE – 4kg
 RIŽA – 50 kg
 TJESTENINA – 144 pakiranja
 TJESTENINA-ŠPAGETE –
 47 pakiranja
 SOL – 26 kg
 ULJE – 40 l
 GRAH – 7 kg
 KOMPOT – 6 boca
 KOKOS BRAŠNO – 5 vrećica
 JUHE – 3 kom
 PUDING – 22 kom
 KAVA – 5 kg
 ČOKOLADA – 9 kom
 KEKSI – 10 kutija
 OSTALO -5 kg

U trgovini KONZUM bila je postavljena Caritasova košarica gdje je također sakupljena određena količina namirnica.

Sve što je potrebno našim korisnicima ne bi se moglo realizirati bez naših vrijednih volontera, koji poklanjaju

potrebitima svoju pažnju, vrijeme i vozila bez naknade za benzin.

Ponosni smo što su nam se priključila i tri mlada člana da nam sniže prosjek godina i da nas osvježe i potiču kad klonemo.

Došlo je do promjene u odboru ŽC te objavljujemo popis članova: Marija Brnčić, Eduard Brnčić, Vlasta Crnečki, Mira Drobilo, Franjo Drobilo, Drago Iviček, Marija Kerhač, Arsenija Kratofil, Verica Lacković, Marija Matešić, Danijel Matešić, Vjeran Matešić, Dragica Mihić, Nikola Tomečak, Milica Žic i Anđeka Bunić

Zahvaljujemo kolektivu OŠ Lučko i PŠ Ježdovec i Stupnik te marljivim učenicima na prikupljenoj velikoj količini hrane, te našim sponzorima:

- KONSTRUKTOR – INŽENJERING d.d. Split–Gradilište Avenue Mall, Gradilište SPO Trešnjevka;
- GRAĐEVINSKO PODUZEĆE TEHNIKA d.d.;
- KAJFA d o o proizvodnja stolarija;
- KONZUM TRGOVINA;
- MARINO TRGOVINA.

Zahvaljujemo svim znanim i neznanim dobročiniteljima kao i župljanima, koji mole za ŽC a isto tako i gospodin župniku koji nas podržava i prati sve naše aktivnosti, a po potrebi se i sam angažira.

Voditeljica Caritasa
 Anđelka Bunić,
 prof.

Tribina o New Ageu

U kapelici samostan sestara Karmelićanki BSI u Hrvatskom Leskovcu održana je 23. travnja tribina o New ageu i nekim njegovim pojavnim oblicima. Gost- predavač bio je fra Josip Blažević sa Svetog Duha.

Fra Josip je na vrlo pristupačan i jednostavan način prikazao neka alternativna učenja koja pripadaju pod New age, kao što su istočna učenja: joga, Hare Krisna i reiki; zatim astrologiju, pod koju spadaju: horoskop; liječenje bioenergijom, viskovima i kristalima.

Slušateljstvo, koje je uglavnom bilo mlađe, sa zanimanjem je pratilo originalna izlaganja fra Josipa koji ima mnogo iskustva u proučavanju i susretanju s takvim «religioznim» oblicima. Svoje izlaganje fra Josip je popratio zanimljivim fotografijama, predmetima kojima se služe takozvani liječnici, člancima iz njihovih časopisa i nadasve osobnim iskustvom u primjerima s kojima se susretao u svom radu.

Naglasio je veliku opasnost takvih pokreta koji smjeraju na duhovnost bez Isusa Krista, koji žele čovjeka proglasiti božanstvom i koji dolaze do uspjeha lažima kojima pridobivaju ljude koji nemaju nikakvog znanja o njima.

Najbolji lijek protiv takvih obmana jest imati osobni odnos s Isusom Kristom

kroz sakramentalni život u Crkvi. Fra Josip nas je upoznao s nadasve velikim i važnim problemom unutar svjetskih zbivanja, probitkom New agea kojim se Sotona služi da udalji ljude od jedine Istine – Isusa Krista.

Nakon predavanja dojmovi su se pokazali u zajedničkom razgovoru s predavačem. Ostali smo još u promišljanju onoga što smo čuli, u razgledavanju new ageovskih «rekvizita» poput amajlija, kristala i priručnika za upoznavanje itd.

Zahvaljujemo fra Josipu na vrlo zanimljivu i zorno prikazanu predavanju i nadamo se da ćemo ga još čuti o ovoj gorućoj temi.

sestra Katarina Pišković
ss Karmelićanki BSI Hrv. Leskovac

Pon.zak 6,4-5
“...Čuj, Izraele! Jahve je Bog naš, Jahve je jedan! Zato ljubi Jahvu, Boga svoga, svim srcem svojim, svom duškom svojom i svom snagom svojom!”

Problemi u župi

Problem u župi je što vjernici župske zajednice ne vole i ne žele govoriti o problemima.

Uredništvo je dugo razmatralo tko bi bio prikladna osoba da progovori o tome. Na kraju ipak ja uzeh olovku i počeh pisati.

Pokušat ću na objektivan način prikazati svoje stajalište i možda potaknuti ljude da razmisle i o drugim stvarima koje se mogu popraviti. Možda se možemo učiti na greškama i pokušati više slijediti Isusa, djelujući poput Njega.

- Budući da sam ja dio zajednice mladih, prvo ću vam reći nešto o tome jer mi je to najbliže. Progovoriti ću o problemu djelovanja mladih u zajednici. Bitna je stvar da mladi danas nemaju pravog vođe kao što su nas vodili prije kapelani, nemaju osobu koja bi ih poticala raditi, da ustraju i povezuju se. Ostalo nas je od one početne brojke nekih 20-tak. A sjetimo se samo koliko nas je išlo na hodočašće u Rim prije skoro 2 godine. Tada je bilo 100-tinjak mladih. Gdje su ti svi ljudi? Kuda su nestali? Jesu li u župskoj zajednici mladih bili zbog toga što se stalno negdje putovalo i koliko njima uistinu znači vjera? Sada nemamo kapelana ili laika koja bi nas vodio. Sami se družimo, sami organiziramo hodočašća, sudjelujemo u križnim putevima, kontaktiramo s Uredom za mlade i Pastoralom Zagrebačke nadbiskupije te radimo i druge stvari. Možemo reći da nas je malo, ali svakim danom i svakom vrijednom osobom koja nam se pridruži zbog istinskog cilja – vjere, shvaćamo da činimo dobro. Vjerujemo da možemo još mnogo toga raditi, ali trebamo pomoć svijtu, a posebno mladih koji žele „djelovati“.

- Drugi problem koji navodim je problem pasterala obitelji. Tako malo obitelji stvarno sudjeluje u pastoralnom radu župe. Problem je u tome što obitelji, mladi bračni parovi,

namaju mjesta gdje bi se sastajali i trebaju poticaj. Kada bi dvije- tri obitelji pokrenule ovakva druženja putem razgovora i međusobnih upoznavanja, vjerujem da bi se i taj dio župne zajednice pokrenuo. Toliko se stvari može učiniti u župi kada dosta ljudi aktivno sudjeluje. Naravno, pastoralni centar bi u ovome uvelike pomogao.

- U župi imamo dosta vjeroučitelja. Možda bi se i oni mogli malo više uključiti u sam rad župe i pomoći da se pokrenu neke stvari. Oni imaju iskustvo, mogućnost i autoritet te najbolje mogu ukazati na neke stvari pa bi bilo dobro kad bi se mogli povezati sa župom u održavanju tribina, vjeronauka za mlade i sl.

- Problem je i to što mnogo ljudi ne zna što rade župna pastoralna tijela, za što su ona odgovorna, i koji su projekti u tijeku. Vjernici bi možda i mogli sudjelovati u radu ako bi im se ukazalo gdje mogu pomoći.

- Jedan od problema moderne tehnologije u našoj župi je i naša web-stranica te mali broj ljudi koji radi na samoj Brazdi. Uredništvo je složno da ima nadarenih ljudi za koje vjerujemo da bi nam mogli pomoći da Brazda bude još bolja te da pokrenemo web. Nadamo se da će se više ljudi odazvati našem radu kojem smo se posvetili u potpunosti i radimo to sa srcem. Brazda je postojana te želimo da i dalje napreduje. Stoga Vas molimo da nam se pridružite sa svojim idejama, savjetima, pa i kritikama.

Neki od ovih problema svakako su rješivi i treba o njima razgovarati i pokušati naći njihovo rješenje.

Vjerujemo da i vi kao pojedinci možete učiniti nešto...činiti dobro...

Tihana Krajačić

“Allegro” pjevao u Istočnoj Slavoniji

Sa željom da se mladi naraštaj senzibilizira za neprijeporne vrijednosti, značaj i žrtvu Hrvatske, podnesenu za vrijeme Domovinskoga rata, a i da im se zahvali za izniman doprinos župi vezan uz organiziranje Europskog susreta mladih u Zagrebu, vodstvo Kluba mladih „Sijač“ župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko, uz pomoć župnika Vjekoslava Pavlovića, zboru mladih „Allegro“ omogućilo i organiziralo putovanje i nastupe u stradalim mjestima istočne Slavonije.

Na blagdan Bogojavljenja, 6. siječnja 2007. mladi su, na misnome slavlju u Tordincima, u crkvi Presvetoga Trojstva, zajedno sa domaćim pukom, pjevali hrvatske božićne popijevke te kraći koncertni program u kojemu su izveli hrvatske i strane božićne pjesme i sakralne

umjetničke skladbe. Kao solisti nastupili su Franjo Bilić, Ana Jembrek, Marijana Matijević, Marijana Ilić, Marta Mikulec i Monika Perić uz orguljsku pratnju Jurja Radića i dirigenticu Marijanu Ilić. Prekrasnu crkvu, kao i pastoralni centar, zajedno su obnovili marljivi, svestrani i požrtvovni tordinački župnik vlč. Marko Bubalo i njegovi župljani. Mladim su gostima dragi Tordinčani iskazali izuzetno gostoprimstvo, okrpjivši ih toplim slavonskim ručkom uz pjesmu i svirku domaćih tamburaša.

Potom, putujući dalje i promatrajući nepreglednu slavonsku ravnicu, uz brojna potresna svjedočenja o davnoj i nedavnoj prošlosti ovoga pitomog slavonskog kraja, iz ustiju župnika Marka Bubala, stigli smo u filijalu župe Tordinci, malo selo Čelije, prvo hrvatsko spaljeno

selo u Domovinskom ratu, 7. srpnja 1991. Domaći su Čelijanci povratnici, u svojoj obnovljenoj crkvi Sreća Isusova, uz netom vraćeni istiomeni kip, suznih očiju slušali koncertni božićni program, koji im je zbor „Allegro“ darovao.

Najpotresnije viđeno iskustvo, svakako je bio po-

“Allegro” i prijatelji
ispred crkve u Čelijama

sjet mučeničkom gradu Vukovaru, o čijoj je veličini žrtve i pobjede ponovno svjedočio vlč. Marko. Pečat koji nosi Vukovar kao da sažima svu hrvatsku povijest i svaki se Hrvat osjeti posebnim i Bogu zahvalnim za toliki dar i milost vjere i mučeničkog svjedočenja hrvatskoga naroda. Ovčara i spomen-muzej, Memorijalno groblje, najistočniji križ na Dunavu na samoj granici Lijepe naše, topao i srdačan prijem i opet pjesma tamburaša za predaha u prekrasnom obnovljenom hotelu Lav, slike su koje će svi trajno pohranjene pamtiti i nositi u sebi.

Ipak, najdirektniji dodir sa zapanjujućom, bremenitom i neizrecivom patnjom, osjeća se u nijemom, teškom hoduhodnicima podruma vukovarske bolnice.

Hvala Tordinčanima, Čelijancima i njihovom vlč. Marku na svakom trenutku kojeg su nam toga dana darovali, obogatili nas i osvijestili veličinu hrvatske snage, vjere i žrtve tolikih njezinih naraštaja; naroda kojeg je Bog pozvao i odabrao da bude Njegovim svjedokom, da bude (i ostane) „predziđe kršćanstva“.

Eva Kirchmayer Bilić

Vukovarsko groblje

Moje prvo Međugorje

Prvi put ići u Međugorje jedinstveno je iskustvo; po prvi put hodati po izlizanom kamenju i utabanim stazama od nogu hodočasnika prije nas, od kojih su neki za svoju pokoru hodali bosu na Podbrdo ili Križevac...

No, vratimo se mi na početak.

U petak navečer 30.03. nas 10 mladih iz Zajednice Zrno nade krenuli smo od Inine zgrade put Međugorja. U busu je bilo prilično živahno: neki su molili kronicu, neki spavali, a neki pričali o svemu i svačemu. Vladala je prilična uzbuđenost pogotovo kod onih koji su prvi put išli na mjesto na kojem je Gospa objavila i objavljuje svoje poruke. Noć je protekla

tako brzo, da nismo ni bili svjesni kad smo se u osvit zore približili mjestu.

Došavši u Međugorje u subotu oko 7 ujutro, smjestili smo se u sobe i presvukli se, popili kavu koja je okrijepila tijelo te krenuli na brdo Gospina ukazanja putem moleći kronicu kojom smo okrijepili duh. U tišini smo molili na vrhu, svatko zanesen dubokim dojmom goleti kamenja. Tišina koja nas je okruživala i koju je prekidao jedino pjev ptica, dala nam je spoznaju da je Gospa tu, da nas čuva i prihvaća naše molitve.

Spustivši se s brda, otišli smo u zajednicu Cenacolo slušali predavanje njenih šticićenika o dugogodišnjoj borbi s ovisnošću koju liječe molitvom, radom i predanjem Bogu. Na kraju smo im postavljali pitanja na koja su oni iskrenim srcem odgovarali.

Nakon ručka imali smo slobodnog vremena koje su neki iskoristili za

Župna crkva u Međugorju

spavanje, a neki za društvene igre. Oko pola pet je počinjala ispovjed. Nije nas iscrpio dugačak red ispred svake ispovjedaonice - ispovijedati se u Međugorju nešto je posebno. Sunce nas je kupalo i mi smo molili zajedno s tisućama ljudi oko nas. Nakon ispovjedi uslijedila je sv. misa uz prolom oblaka i kišu koja nije nikom zasmatala. Nakon mise je bilo klanjanje pred Presvetim do deset sati. Oblaci su se razišli...sve se primirilo, kao i naše duše. Obišli smo kip Ranjenog Isusa, zapalili svijeće i potpuno se stopili s cijelim okružjem.

GOSPINA PORUKA, 25. TRAVNJA 2007.

“Draga djeco!

I danas vas ponovno pozivam na obraćenje.

Otvorite vaša srca.

Ovo je milosno vrijeme dok sam sa vama, iskoristite ga.

Recite :” OVO JE VRIJEME ZA MOJU DUŠU!”

Ja sam sa vama i ljubim vas neizmjernom ljubavlju.

Hvala vam što ste se odazvali mom pozivu!”

Nakon klanjanja i pronalaženja izgubljenih, išli smo u sobe na zajedničku večeru. Dijelili smo ono što smo imali i uživali u ugodnu društvu.

Ujutro, “1. aprila” autobus je bez polovice nas (bez šale!) krenuo na Križevac. Nakon što smo ih pješice dostigli, svi smo zajedno nastavili putem križa, putem Isusovih muka, putem Njegovih riječi. Doživljaj je bio više nego posebit.

Spustivši se s Križevca, uslijedila je procesija s maslinovim grančicama i blagoslovom, a nakon pobjede naših nad Mađarima u vaterpolu, i svečana sv. misa.

Tijekom popodneva ušli smo u autobuse i polako krenuli kući mirne duše i puni dojmova pjevajući putem. Pjesma je ispunjavala naša srca i nakon puta na kojem smo poslušali prekrasna iskustva i iznijeli svoja svjedočanstva o našem Prvom Međugorju, vratili smo se u našu zagrebačku svakodnevicu ispunjeni duhom i Majčinim milosrđem spremni na nove korake u svom životu.

Svatko od nas dobio je nešto svoje, dobio je snagu i hrabrost da se nosi sa svojim životnim problemima i da ih prebrodi uz pomoć iskrenih prijatelja...Boga, Isusa, Duha Svetoga i Majke Marije.

Ovo je bilo naše prvo Međugorje, ali nipošto ne i posljednje!

Nikolina Milinović
Tihana Krajačić

Život žene na selu

Biti žena u to doba, bilo je prava hrabrost i umjetnost. Živjeti bez vode, struje, često bez novaca češće nego s njima. Sve čega je bilo puno to su bila djeca. Svaki bračni par je imao najmanje petero, a često i više djece. Puno se djece rađalo, ali je puno i umiralo. Za roditelje je to bilo teško, a posebno za ženu. U razgovoru sa starim ženama dalo se zaključiti koliko im je bilo žao, ali utoliko su osjetile i olakšanje, jer se za jedno manje mora brinuti. Okrutno, ali znale su reći za godinu ili dvije, opet je rodila i opet ispočetka. To je bila prirodna selekcija. Oni jači su ostali, a slabiji su umirali. A djece je bilo koliko ih je Bog dao. Velika većina nije znala čitati pa nije mogla ništa saznati kako imati manje djece. Žene nisu rađale u bolnici, nego kod kuće tako da ih nije nitko savjetovao i poučio o svemu tome. Ali tu je bio i sram otići doktoru pa je ostajalo sve po starom. Koja je žena imala više djece, imala je i više posla. Morala je za njih sve pripremiti posteljninu, obuću, odjeću, hranu. Sve su to one radile po noći dok su djeca spavala. Preko dana su imale drugoga posla pune ruke. Muževi su im pomogli u tome što su nahranili i napojili stoku (blago). Alat za posao u polju su oni pripremili i održavali. Ali i to nije moglo proći bez žene. Kad su muževi išli orati, žena je išla ispred volova i vodila je volove. Jer onaj tko je imao konje taj je bio gazda i bogatiji, a s konjima su većinom radili muški. Za to vrijeme dok je žena na njivi, djeca su kod kuće, a ona je brigala što će sve kvara napraviti dok se ona vrati sa njive. Bila je svjesna ako

ne zasiju njivu djeca neće imati što jesti. Ako nije posijala konoplje, neće imati od čega otkati ponjave, stoljnjake, plahte, šarenice, vreće itd. Ako nema ovaca nema vune, nema čarapa, majca, lajbeka. Sve je bilo vezano jedno za drugo. Ako nisu hranili kravu, nije bilo mlijeka, ako

nema svinje (pra-seta) nema masti. Za meso se nije puno niti pitalo. Dok je meso trajalo, trajalo je, ali masti treba za cijelu godinu. Ri-

jetko koja familija je u to doba hranila dvije svinje pa od jedne nije bilo ni masti ni mesa. Tako da se uza sav trud moralo štedjeti, jer nije bilo izobilja, pa nekada nije bilo ni dosta. Ako je bila suša nije bilo uroda, ali djeca su bila svejedno gladna. Tada je opet bila glavna žena – mama. Ona je morala izmisliti ili stvoriti nešto za jelo, jer djeca ne pitaju ima li. Često je mama ostala gladna da bi djeca bila nahranjena. Tako su bila odgajana ženska djeca za daljnji život i ona su morala sve to znati da bi jednoga dana kad odrastu i postanu mame mogle isto to raditi za svoju obitelj. To je trajalo generacijama sve do ovog novog, modernijeg doba. U ta za ženu teška vremena bilo je to normalno jer se nije znalo za drugo i bolje. Ručne radove su radile kako sam pisala, po noći uz petrolejku, a najviše zimi jer tada nije bilo posla na njivi. Zimi se tkalo, prelo, štrikalo, već za drugu godinu. Pored svih teškoća i obaveza žene su bile vesele pa su često

i pjevale. Posebno za vrijeme žetve, branja kukuruza, pranja konoplji, za vrijeme prela. imalo se vremena za sve, za druženje, za rad na njivama, jer su pomagale jedna drugoj. Zato kad kažu da žena drži tri kuta kuće, to je točno. Tko je to rekao svaka mu čast jer je taj vidio i cijenio rad i trud jedne žene i majke. U slučajevima gdje su žene kojim slučajem ostale bez muževa s puno djece, one su morale biti svi kutovi kuće i oni izvan nje da bi mogle zajedno s djecom preživjeti.

U proljeće su počeli radovi u polju gdje se sijao zob, proso (žito), kukuruz, sirak. Tada su se sijale i konoplje. Sadio se grah i krumpir te drugo povrće. Opet je tu bio veliki udio žene, posebno kad je bilo zrelo pa je trebalo požeti i dopremiti kući uz pomoć muških ruku. Konoplje koje su bile glavne za izradu pokrivača, prostirača, vreća bile su dugotrajan i mučan posao. Kad su bile za čupanje iz zemlje žene su ih nosile namakati u Koranu. Tu su bile do tri tjedna u vodi, a onda su ih opet žene vadile, prale, sušile. Tako osušene dovezle su u kolima kući, onda su ih stupale sa stupom. Dalje su ih tukačom tukle da budu mekše i finije. Zatim na grebenke gdje se dobilo povjesno i kudjelja. To se moralo isprestati i onda se motalo na rašak pa opet sušilo na štanji iznad peći. Zatim se moralo za tkanje osnovati dobro izbrojiti da nešto ne bi krivo napravile. Stavilo se na vitao (vital) da bi odatle prenjele na (krosna) tkalački stan. To se radilo po zimi. Tada se tkalo jer do tada nije bi-

lo vremena za tkanje. U međuvremenu su morale pobrati grah, kukuruz, iskopati krumpir i sve spremirati. Branje kukuruza i perušanje bilo je zadovoljstvo, jer se svaku noć išlo kod nekog drugoga. Koja žena je imala, napravila je za perušaće masnicu sa skorupom, kuhani kukuruz, a nekad se našlo za muške i malo raki-je. Ali to nije bilo bitno i bez toga su se ljudi družili, a to je bit svega toga. Kad se spremio kukuruz u kukuruzane ili na tavane (na pod) moralo se orati i sijati pšenica, raž, piro, ječam da se sve dovrši prije mrazeva i zime. Tada bi djeca i odrasli odahnuli jer oni koji su čuvali stoku (blago) slobodno pustili da pasu po svim njivama jer je bilo prazno pa nisu morali čuvati i paziti da stoka ne bi otišla u kvar. Mladi su se posvetili svojim igrama, a stariji, opet najviše žene dovršavale bi poslove koje do tada nisu stigle. Sve se je moralo pripremiti jer je zima bila duga i hladna. Kada je stigla zima došlo je vrijeme za tkanje, predenje, pletenje. Tada su znale žene reći da se odmaraju, jer im je ostalo samo taj posao za zimu. Imale su i dalje obavezu u kući, kuhati prati, spremati. Sve to nije bilo tako puno kao prvi dio godine. Pa su i ona tri kuta kuće mogla odmoriti.

I u proljeće i u jesen žene su u kući i na njivi. Kad su sve, kako su znale reći: fa-

la Bogu, stavile u zemlju, onda je došla na red kuća. Kuću je isto trebalo (obiliti) okrečiti. Nije bilo boje za unutarnje zidove, te boja za vanjske zidove. Kuće su bile skoro sve drvene pa se moralo najprije pokrpiti rupe sa zemljom miješana pliva (pljeva pšenična), ugasiti vapno (kreč) koji je morao odstajati da bi se moglo biliti. Muški su preko zime od svinjske kočedi (pršće šćetine) napravili kefu za krećenje (biljaču). Nije bilo valjka ili kistova. Krečilo se izvana i iznutra, pa je svaka kuća tako uređena bila bijela, lijepa i vidjela se izdaleka. Za Jurjevo se na te bijele kuće stavile već zelene grane lijeske pa je bila još i okićena. Stare žene su imale svete vode kojom su za Jurjevo pošćropile njive za bolju ljetinu, a kuću da bude mira u kući. To je u našoj kući radila mama. Otišla je u štalu, blagosloвила, pošćropila stoku da bude zdrava, da ga ne ugrize zmija ili bilo kakva nesreća da ne snađe bilo koga ili bilo što u kući i oko kuće. To je dio narodnog običaja kojega su obično prenosile žene, a zahvaljujući mojoj mami i ja sam ih makar neke zapamtila i prenosila ih i zapisujem za mlađe naraštaje. Netko će ih pročitati, a ponešto možda i upamtiti. Neka ih pričaju i čitaju još mlađima kako se ne bi zaboravili. Život na selu uvijek je bio i još uvijek je težak. Samo od onda i sada je velika razlika. Onda se stvaralo ni iz čega nešto, na šćkrtoj zemlji kao što je na Kordunu. Nije onda bilo strojeva i raznih pomagala za razliku od danas. Zato su u jednoj kući bile po četiri generacije, djed, otac, sin i unuk s obiteljima. Svi su skupa radili, privređujući da bi lakše preživjeli. Djed je bio gazda i njega se moralo slušati,

bio on u pravu ili ne.

Jer usitnjen posjed ne donosi ništa. Nije bilo uvijek idilično, ali su bili prisiljeni na to. Danas je nezamislivo živjeti u takovoj zajednici, jer su drugi uvjeti i način života. Trajalo je to dok muški nisu počeli odlaziti na rad. Počele su se raspadati zajednice. Sinovi su se odijelili sa svojim obiteljima, gradili kuće, odvajali se. Zajednica se raspadala. Opet je tu žena bila ta koja je ostala kod kuće, a muževi su zarađivali. Žena je i dalje radila isti posao samo dvostruko više. Radila je svoj i mužev posao, htjela je pošćediti djecu, pa je ona ispaštala najviše. Zato nas ne treba čuditi da su te sada starije žene iscrpljene i bolesne. Treba im se diviti...jer one su živjele život žene na selu...

Ptići moje majke

Kada bih mogla danas
U pjesmu sve bi ih stavila.
Kada bih mogla danas
Gnijezdo bih veliko savila.
U gnijezdu grančice tanke
To su ruke drage nam majke.
Puno, puno ptića u gnijezdu
Što majku gledaju ko sjajnu
zvijezdu.
Gnijezdo je ostalo za sjećanje svima
Djeci, unucima i praunucima.
A svako od nas za sve ti hvali
Ponosni smo majko što smo te imali
05.03.1998.
Dragica Burić
Nikšićanka

Poruke teškog bolesnika dobrovoljcima – kako pomoći emocionalno i društveno onima koji boluju od teške bolesti?!

U jednoj od prethodnih Brazdi govorili smo o palijativnoj skrbi i koliko je ona važna za život bolesnika.

Ova Brazda donosi poruke koje bi Vam Vaši bližnji mogli iznijeti u svojoj bolesti te ih pokušajte promotriti i prihvatiti te pokušajte pomoći.

PORUKE:

- Nemoj me izbjegavati! Budi onaj koji voli., prijatelj kakav si uvijek bio.
- Dodirni me. Jednostavni stisak ruke može mi kazati da ti je do mene stalo i ja se neću osjećati tako osamljen
- Nazovi me i reci da ćeš donijeti večeru i kada ćeš doći. Donesi hranu u posudama za jednokratnu upotrebu tako da se ne moram brinuti za vraćanje.
- Pobrini se za moju djecu. Ponudi se da ćeš čuvati dijete makar to bilo kod svoje kuće, a ja sam ovdje. Treba mi slobodnog vremena za bračnog druga, a moja djeca trebaju malo odmora od moje bolesti.
- Plači sa mnom kad ja plačem i smij se kada se ja smijem. Nemoj se bojati podijeliti svoje emocije sa mnom.
- Izvedi me na vožnju ili put zbog razonode, ali pazi na to koliko ja mogu podnijeti.
- Nazovi me zbog popisa onoga što treba nabaviti i organiziraj posebnu dostavu u kuću.

Nazovi me prije tvoje posjete, ali se nemoj bojati posjetiti me. Nemoj automatski pretpostaviti da bolest traži mirovanje na račun komunikacije. Ja te trebam, osamljen sam.

Pomozi mi proslaviti blagdane i posebne prigode ukrašavajući moju sobu u bolnici ili kod kuće donoseći male darove i cvijeće.

Pomozi mojoj obitelji. Ja sam bolesan, ali i oni trpe. Ponudi da ćeš biti sa mnom kako bi mojima omogućio odmor. Pozovi ih van, rezerviraj im mjesto. Ohrabri prijatelje moga bračnog druga da provedu vrijeme s njim ili s njom. Bolje se osjećam ako znam da moja obitelj uživa u životu koliko je to god moguće.

Budi kreativan! Pitaj me koga bi želio vidjeti pa ga dovedi u posjetu. Donesi mi časopis ili knjigu ili poster za moj zid, kazete, kutiju kekisa da ih podijelim sa mojim prijateljima.

Govori o “onome”. Nemoj se bojati upotrijebiti riječ rak ili ime bilo koje bolesti. Pronađi da li želim o tome govoriti pitajući “želite li o tome razgovarati”?

Govori mi o “stvarnom životu”, životu u kojem živiš, tako da ostanem uključen u ono što se u svijetu događa. I govori mi o budućnosti, o sutra, o sljedećem tjednu, idućoj godini.

Nemoj misliti da mi stalno moramo

3. Životna dob

govoriti. Mi možemo tiho zajedno sjediti ili čak gledati televiziju.

Ako doneseš knjigu ili pletivo i sjediš sa mnom, neću smatrati obaveznim da te zabavaljam i osjećat će da mogu i na kratko zaspati ako to budem htio.

Da li možeš mene ili moju djecu neku da odvesti? Možda ću trebati prijevoz na liječenje, k liječniku, u trgovinu. Ti možeš pomoći mojoj djeci da prisustvuju dječjim društvima opskrbljujući ih s umotanim darovima, odvođeći ih u društvo i kući.

Uključi me u donošenje odluka. Ja sam ionako lišen tolikih stvari, ne trebam biti izostavljen pri donošenju odluka u mojoj obitelji i o meni samom.

Donesi mi pozitivne stavove! Ja ih trebam! Osim toga to osvaja!

Ako moramo propustiti zajedno s mojom obitelji događanja i specijalne prilike, napravi fotografije tako da i ja mogu sudjelovati u događanju.

Možeš mi pomoći sa čišćenjem? Za vrijeme moje bolesti, moja obitelj i ja susrećemo se s prljavom odjećom, prljavim suđem, prljavom kućom. Napravi ciljanu ponudu. Na primjer reci. "Ja ću doći u ponedjeljak da sredim tvoje rublje" i onda to napravi! Ja vjerojatno neću previše zvati ako kažeš "nazovi me koji put".

Zalij moje cvijeće!

Pošalji dopisnicu kako bi mi kazao "mislim na tebe".

Pomozi kod praznika i specijalnih slučajeva pitajući da li možeš nabaviti omote, darove ili karte.

Ispeci domaće kolače i slastice koje se mogu smrznuti i uključiti u obiteljske kutije za ručak.

Ponudi da ćeš preuzeti beznačajne poslove, odnijeti odjeću u čistionicu, podići rublje itd. i druge stvari koje drugačije neće biti napravljene.

Reci mi što bi htio učiniti za mene i ako se ja s tim složim molim te to i učini.

Moli za mene i podijeli svoju vjeru sa mnom.

Pomozi mi da se dobro osjećam u vezi s mojim izgledom. Ako dobro izgledam, reci mi tako, jer mi je potrebno da se moj osjećaj u vezi s mojom privlačnošću pojača. Ali ako baš dobro ne izgledam nemoj mi to reći.

Prihvatanje i pomoć

- Dopusti meni i mojoj obitelji da budemo žalosni, da se pripremimo na najgore ako je potrebno. Više puta dobar plač može učiniti više nego zvučno ohrabrivanje.
- Upamti da bez obzira na to kako se osjećam ili kako izgledam, ja sam iznu-

tra još uvijek JA.

Tekst je djelomično preuzet s Interneta: Springfield, MO, Make Today Count, Inc

Tihana Krajačić

Sveučilište za treću životnu dob

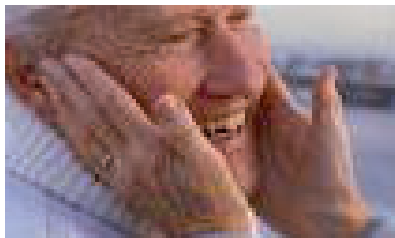
U ovom broju Brazde predstavljamo i program Pučkog otvorenog učilišta Zagreb – Sveučilište za treću životnu dob

Sveučilište za treću životnu dob nastalo je kao zajednički projekt POUZ i Filozofskog fakulteta. Sveučilišni profesori često gostuju kao predavači. Studenti se uključuju u aktivnosti u skladu povezivanja različitih generacija i međusobne pomoći. Ostvaruje se i povezanost sa sličnim «Sveučilištima» u Europi.

Neki od polaznika danas su profesori-predavači. Ovo je mjesto gdje se može učiti, ali i mjesto gdje se uči od samih polaznika.

Danas je Sveučilište za treću životnu dob postalo pokret. Pokret koji dokazuje da čovjek uči i stvara dok živi.

Cjeloživotno učenje budućnost je i izazov. Sveučilište za treću životnu dob dokazuje da čovjek uči i stvara dok živi da je mlad onoliko koliko je mlad duhom

Stjecanje znanja na Sveučilištu i ostale aktivnosti:

- Učenje stranih jezika (engleski, njemački, talijanski);
- Zdravstvena kultura;
- Kreativne radionice (likovni atelje, hortikultura, FOTO-klub);
- Novinarska grupa - časopis TREĆA MLADOST;
- Opća kultura (Povijest umjetnosti, povijest glazbe);
- Informatika;
- Popularne znanosti (radionice iz fotografije, radionica “Za svojim korijenima”);
- Ples i zbor;
- Putovanja i druženja;
- Humanitarne aktivnosti;
- Tribine SOVA.

Obrazovno-kulturni programi za starije ljude - mjesto je zadovoljavanja obrazovnog interesa i kreativnog druženja starijih ljudi.

Za sve ostale dodatne informacije obratite se u Pučko otvoreno učilište Zagreb, Vukovarska 68, Zagreb.

Što je za mene Prva pričest?

Za mene je Pričest kada vidam Isusa Krista. Kada ga gledam i osjetim.

Andrea Špoljarić

Za mene je Pričest približavanje Bogu.

Pričest je za mene sve. Ljubav, dobrota, svjetlost Boga koji nam je dao sve.

Matea Matijević

Pričest je najveća radost gdje primamo Isusa u sebe tj. hostiju kao Tijelo Kristovo. Kad je Prva Pričest imamo bijele haljine i

Pričest je dan kada primamo Krista u sebe, kada se ispojedimo.

Andrea Cvitić

meni to više sličići da je Bijela nedjelja. Pričest je kada primamo Isusa u svoje srce i dušu. Kada smo sretni nakon ispovijedi što ćemo moći primiti Isusa.

Pričest je kada primamo Tijelo Kristovo i odriješeni smo od velikih i teških grijeha.

Ana-Marija Brico

Na pričest primamo Tijelo Kristovo, ona je u Crkvi. Ako želimo na Pričest moramo imati iskrenu volju, ispitati svoju savjest, pokajati se za grijeha, odlučiti da više nećemo griješiti, ispovjediti iskreno sve svoje grijeha i izvršiti dobivenu pokoru.

Sara i Ana

Za Pričest primamo hostiju koja je sam Isus. Prije Pričesti moramo se ispovjediti. Moramo biti dobri na Pričesti. Ne smijemo se derati, tući, beljiti, prostačiti...

Pričest je primanje Isusa u naše srce. Pričest je ljubav, dobrota, blagoslov. Isus želi da ga primamo u naše srce i da više ne griješimo.

Karla Bekić i Martina Kaniža

U Pričesti primamo Tijelo Kristovo. To je dan i čas kada mi nemamo grijeha i budimo pravu vjeru u Isusa Krista kojeg primamo u našu dušu.

Što je za mene Uskrs?

Za mene je Uskrs radost, veselje i ljubav prema Isusu. Isus je tad uskrsnuo što svi mi znamo.

Tri dana prije je rekao da će biti u nebu među mrtvima. Zato mi stalno na Uskrs bojamo jaja u tri različite boje.

Nepoznati autor

Na Uskrs bojaju se pisanice.

Na Uskrs se čestita Uskrs.

Na Uskrs se čestita Isusovo Uskrsnuće.

Antonio Matković

Uskrs je Uskrsnuće Isusa Krista. Isus je dao svoj život za nas. Uskrs je sreća svih ljudi.

Lorena Habek

Uskrs je za mene blagdan Isusova Uskrsnuća. Na Uskrs se ide posvetiti jelo. Volim Uskrs.

Uskrs je vrijeme darivanja. To je najljepši blagdan u godini.

Barbara Bilić

Uskrs je kad smo svi zajedno. Slavimo Isusovo Uskrsnuće. Uskrs je blagdan koji svi slavimo i radujemo se da će Isus doći pod naš krov.

Ana-Marija Brico

Uskrs je blagdan darivanja, poštovanja i ljubavi.

Uskrs je lijep, slavimo Isusovu smrt, raspeće i Uskrsnuće.

Antonio Filipović

Uskrs je moj najljepši blagdan. Na Uskrs bojamo pisanice. Prije Uskrsa je korizma kada se odričemo nečega (grijeha...).

Filip Juriček

Nama je Uskrs najdraži blagdan zato što je Isus tad uskrsnuo od mrtvih. I znamo da je Isus zbog nas patio i zato mu hvala.

Karla Bekić i Martina Kaniža

Na Uskrs Isus je uskrsnuo za sve ljude svijeta. Uskrs je moj najljepši blagdan.

Na Uskrs se pišu pisanice.

Marko Kučinić

Uskrs je dan kad je naš Spasitelj Isus Krist uskrsnuo od mrtvih. Sjedi s desne Ocu Bogu Svemogućemu i sudi mrtve i žive. Naša ispovijed je dana nama. Tada mi odlučujemo da predajemo naše grijehе Isusu Kristu. Tada mi ispovijedamo naše grijehе i odlučujemo da više nećemo grijеšiti.

Andrea Špoljarić

Uskrs je vrijeme darivanja i žalosti zbog Isusove patnje. Za mene je Uskrs najsvečaniji blagdan. To je blagdan za djecu koji će biti prvopričesnici. Isus je iza svoje Posljednje večere bio raspet na križ. Tada ljudi prave uskrsna jaja s kojima se poslije tucaju i jedu ih.

Josip Gojević

Uskrs je za mene pisanica.

Za Uskrs se bojaju pisanice, pjevaju se Uskrsne pjesme, posvećuje se hrana...

Ivan Mišić

Uskrs je za mene prava radost jer je Isus uskrsnuo.

Marko Matijević

Uskrs je nešto posebno. To je dan kada

je uskrsnuo Isus Krist. To je jako lijep dan. Svi se radujemo!

Monika Jambrek

Uskrs je najljepši kršćanski blagdan. Uskrsnuće našega Božjeg sina-Isusa Krista. U Crkvi se molimo i veselimo. Bojimo pisanice kao znak ljubavi. Mi jako volimo Krista. On je najbolji ljudski prijatelj. Isus je pretrpio muku zbog nas.

Spasitelj Krist-naš Gospodin Isus.

Nepoznati autor

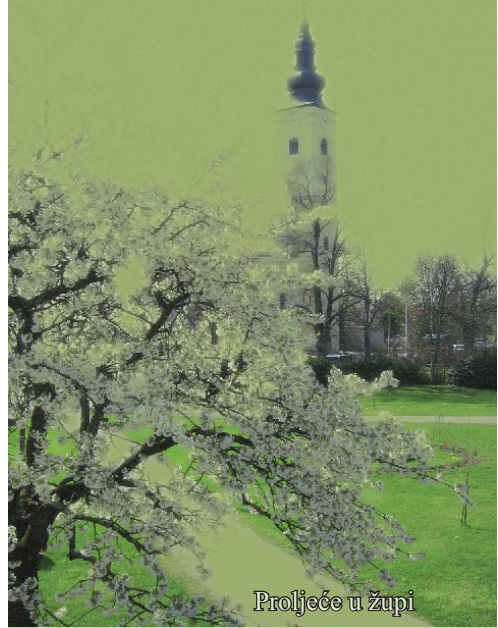
Uskrs je za nas dan kada slavimo Isusovo Uskrsnuće. Tada idemo na blagoslov. Na Uskrs se jedu: šunka, jaja, hren... Uskrs je blagdan.

Sara i Ana

Isuse, prijatelju moj!

*Isuse,
Ti si moj najbolji prijatelj.
S tobom se ničeg ne bojim.
Ti si svjetlo koje me vodi
Do pravoga puta
Ti si onaj koji na svijet
Donosiš mir, ljubav i dobrotu.
Pomažeš onima koji ne mogu,
Daješ nadu bolesnima,
Utjehu siromašnima,
Sklonište beskućnicima
Ti si onaj koji ljudima život čini
ljepšim.
Puno te volim i molim da meni
pomogneš u školi,
Da budem dobar učenik.*

Luka Batur, Hrv. Leskovac, 5 raz.,

Proljeće u župi

Proljeće

*Priroda se budi,
Vjetar svira
Sa svojim instrumentima
Sviraj, sviraj vjetru
Moli jer proljeće
Je tek stiglo*

*Volim, volim ja
Proljee koje se budi
Iz vedra tla.*

*Milo, milo
Sunce grije
Samo takvo
U proljeće sije.*

*I tako došao je kraj
Mom pisanju
No proljeće nikad
Zaboravit neću
Jer je ljepše od
Svih godišnjih doba.*

Marko Zebec, Hrv. Leskovac, 4 raz.

39. planinarski križni put 24. i 25. ožujka – Moslavina (Ivanska-Štefanje-Miklouš-Samarica)

Ne želim pričati o ovom PKP-u na klasičan način, opisujući putove kojima smo kročili, nego ga želim prikazati na posve drugačiji način, način srca...

„Ovaj Križni put želi svakome pomoći prijeći od egoizma do ljubavi, od nereda do mira, od nevolje do slobode, od straha do hrabrosti, od nevjernosti do ustrajnosti, od smrti do života...”

Gospodine Isuse, daj da budem uz Tebe u tuzi pretrpljene nepravde. Daj mi da probijem šutnju kada treba braniti onoga koga nepravedno optužuju, čiji su glas i čast pogaženi ili koga uništavaju pakosnom kritikom. Pokaži mi gdje se moram boriti za pravo i pravednost, a isto tako upozori me kada dođe čas šutnje i prihvaćanja osude, kako bih mogao početi put spasenja, put križa.“

- Prvog dana padala je kiša...ona je za mene značila sumnju, strah, nepovjerenje, nespokoj, sukob osjećaja. Sve ono što se u meni borilo, događalo se tamo u tim brdima. Kako se dan bližio kraju, predala sam svoje misli. Njemu, vrijeme se smirilo, duša je očvrstnula i uhvatila sam ponovno nit vodilju svoga života...Svijeće koje smo nosili u procesiji osvijetlile su noć, predstavljale su za mene put svjetla, a pjesma odmor za srce. Noć nije više bila mračna, nego je imala neku neobjašnjivu potpunost...Ljudi pored mene osjećali su to isto... Osjećali su snagu zajedništva, snagu Duha.

„Ljubav grli i ljubi križ svoj, križ brata bližnjega, i na taj način trpljenje pretvara u strpljenje, nemoć u moć, patnju u radost, tugu u oduševljenje.“

Kapela/39. PKP

- Novi dan je svanuo suncem obasan... Sve riječi koje smo primili, koje smo povjerovali jedni drugima dali su nam toliko priželjkivani MIR. Počeli smo uočavati stvari koje do tada nismo gledali, gledali smo jedni drugima u oči, vidjeli smo svoje prijatelje, hodali smo u tišini, dijeleći istu misao...Bog je velik...Dao nam je mogućnost da oslušujemo ljepotu ovoga svijeta, da ju djelimo s drugima i preuzeo je na sebe naše probleme, patnje i boli, grijehe, kako bi nam pružio MIR, kako bi nam pružio Mir...

Nitko mi ne može oduzeti sjećanje na taj prekrasan vikend, na dane u kojima su se izmijenila četiri godišnja doba...nitko mi ne može oduzeti ljude koji su stajali pored mene...koji su svoje molitve predali Velikom...ne bojeći se svoje osobnosti... ljude koji su možda bili stranci...ali su postali prijatelji, sestre, braća...no dijelili su Njegovu Ljubav...ljude koji život gledaju kao prekrasan dar od neba dan... i koji ga slave...

Ljude koji vjeruju...u himnu ovoga Križnog puta:

„Jer Gospodin je moja snaga, moja pjesma, moj mir!

On je Bog i Spasitelj, u Njeg se uzdam ne bojim se, u Njeg se uzdam, ne bojim se!“

Ovaj je Križni put ostavio snažan dojam na moju osobnost, dao mi je snagu i hrabrost da krećem svojim putem...bez odustajanja...bez obzira na prepreke...

Vjerujem da su to osjetili i ostali...i da su prihvatili svoj križ...

Dio molitava i razmatranja preuzet iz knjižice 39. PKP-a kojeg su napisali Misionari Krvi Kristove.

39. PKP u crticama

- kiša
- neispavanost
- put
- molitva
- hod
- pjesma
- blato
- šuma
- sumnja
- tišina
- strah
- hladnoća
- svjetlo svijeća
- dijeljenje
- trag u noći
- predanje
- zajedništvo
- noć obasjana zvijezdama
- razgovor
- prijatelji
- osjećanje
- smijeh
- sunce
- davanje
- iskrenost
- hrabrost
- primanje
- MIR

Tihana Krajačić

Pranje nogu i njegovo značenje (Iv 13 1- 20)

U tišini duše oslušujem Gospodine tvoje kucanje. Da ti otvorim? Bojim se da ćeš se posramiti kada vidiš koliko sam bijedan i jadan stvor. Stvorio si me tako čudesno, a ja...zaboravila sam i pogriješila. Želim ti se vratiti, da osjetim toplinu tvojih ruku, nježnost tvoga pogleda. No nisam trebala otvarati. Ti si već odavno ušao u tišinu moje duše...

Razumijemo li mi i prihvaćamo simboliku ovoga čina? Isus želi pokazati da ne vlada jakošću i silom nego predanjem i služenjem. I mi smo poput Petra spremni shvatiti da je Isus izgubio pamet. I mi smo i ove noći spremni reći: «Zar ti meni da pereš noge?» ne shvaćajući da se u tom događaju otkriva bit euharistije. Znati da se Bog i preda mnom saginje, znači prihvatiti i to da ne mogu biti njegov ako i ja to nisam spreman činiti ne samo Njemu nego i drugima, onima koji su pored mene i s kojima živim. No, da bismo mogli dostojno prihvatiti i nositi taj dar potrebno je «odložiti odjeću», znak naše moći, sagnuti se u znak naše poniznosti i dati drugome sebe kao znak svoje ljubavi.

Na spomen
Posljednje večere
kad si svojim
učenicima oprao
noge, pereš i moje
grijehe, najdublju
kaljužu moga
života. Ti, Bog,
prigibaš se zemlji,
odlažeš odjeću
slave i postaješ

rob da nas pripraviš za stol, za zajedništvo s drugima. Ti, Bog, silaziš da mene podigneš, da me opereš od prljavštine života i osposobiš za služenje onima koje si mi podario ...I to je vrijednost prave Ljubavi.

Ljubavi koja ne zahtijeva biti velika i hvaljena, čašćena i slavljena, nego malena i ponizna u punini svoga bogatstva.

Ljubavi koja se ne može oponašati i krivotvoriti. Ona koja počiva samo u srcu koje je spremno da kraja se predati...

Nije žalost biti malen, kažeš mi, tako ćeš biti i najmanje osporavan. Žalost je biti bez Ljubavi za drugoga...

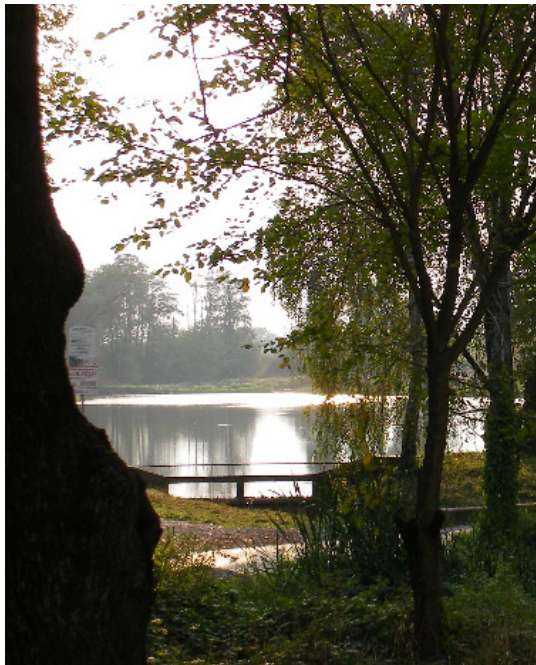
«Ljubiti blišnjega svoga kao sebe samoga» divna je zapovijed služenja drugome. Ako smo dostojni biti sebični za sebe uznastojmo biti i sebični za drugoga, za prijatelje, ali i za one koji nam zagorčavaju život. Učimo se biti strpljivi, paziti na riječi koje izgovaramo, a nadasve dati sebe. Dati sebe drugome u služenju, u davanju ne tražeći primanje, u osmijehu ne tražeći da nam se on vrati...

Ti, Isuse znaš veličinu moje duše, no ipak mi prilaziš svojim blagim dodirima ne tražeći ništa osim Ljubavi. Da, Gospodine, želim biti sluga Tvoj, sluga braće svoje, pokazati drugima da nije

poniženje biti malen, jer me Ti mojom Poniznošću uzvisuješ. I tako, opet sam svjesna svoje veličine kao čovjek, da sam ljubljeno dijete Božje...

Učini, Isuse, moju dušu oruđem Tvoje Ljubavi. Želim biti u svemu posljednja, samo u Ljubavi prva jer je ona ta koja puni moju dušu životom i slobodom. Sada shvaćam veličinu svoga postojanja. Moj križ i moja muka odraz su Tvoje nesebične Ljubavi. Želim dotaknuti Tvoju muku jer po njoj moja Gospodine dobiva smisao, po njoj moja nestaje... Moj je put na Tvome sada putu. Ti ne napuštaš nijednog od svojih malenih...

Marija Matešić

ISKRENOST – POVJERENJE – LJUBAV

Čovjek kao pojedinac nužan je za održivi razvoj, ponajprije obitelji kao temeljne jedinice određene zajednice, društva, nacije. Njemu je “Sve” predano na upravljanje, upotrebu, razvoj i napredovanje. S vremenom čovjek je polako počeo gubiti svoju osnovnu bit postojanja, bit života, suživota, a time i temeljnih kreposti važnih za održivi razvoj društva, ponajprije obitelji. Ljubav koju prima po milosrđu, koju nastoji pretočiti u ljudsku narav, ljudsku potrebu, ljudski definiranu poput potrebe u čovjekovoj naravi.

Psihološki gledano «ljubav» je “ono” čemu čovjek teži. Stoga se filozofskim putem nastoji definirati “ono” što ovo čovječanstvo tj. čovjek kao jedinka društva želi postići!

Na veliku žalost, usprkos svim tim nastojanjima, željama i utrošenom trudu, malo tko danas može definirati “Ljubav”, pretočenu u ljudsku narav. Mnogi o tome pišu, mnogi govore, mnogi je nastoje dokučiti, ali uvijek postoji “ono” nešto! Nešto, što će uvijek biti na putu čovjeku, što će ga sprječavati na putu do istine, do spoznaje, do one punine pravog života i ljubavi!

ps. Znam, možda je ovo pretežak tekst, ali želim da razmislite o tome!

Ono nešto u ljudskosti je “iskrenost”, o da, znam da se pitate zašto iskrenost! Čovjek je po svojoj naravi egoist, pun sebe, iako ne će i ne želi priznati, da sve ono što mu treba jest komadić one iskrene, nesebične ljubavi za kojom toliko teži.

Putevi kojima čovjek današnjice kroči putevi su pohlepe, laži, prijevare, lažne nade i uspjeha u svim njegovim dijelovima! Mrak, koji si čovjek sam nameće, u kojem sam želi kročiti i u koji sam kroči njegova su kazna. Kaže Gospodin «...nema toga što se neće saznati...» «...istina će vas osloboditi...» Istina, kaže Gospodin!

ps. Koja to istina, koja?

Ona ista i nesebična istina, da čovjek u svojem nastojanju, u svom životu želi doživjeti ono malo one iskrene ljubavi! Nema li istine, nema ni one ljubavi koju nastoji postići!

Sve polazi od iskrenosti, jer istina je ona karika u lancu iskrenosti na kojoj lanac najviše puca. Iskrenost polazi od Boga, a to je najslabija karika čovjekove naravi i kamen spoticanja! Čovjek treba priznati Boga kao svog «Oca», kao svog vođu, suputnika, savjetnika, utjehu, nadu, u krajnjem cilju – sam život. O, kako je to teško! Priznati da smo ništa (ps. zrno pijeska u moru ovom razburkanom). Priznanje vodi do iskrenosti, od koje dolazi i «ISTINA»!

Suživot ljudi, danas je narušen zbog manjka iskrenosti?

ps. Manjka iskrenosti?

Iskrenost vodi do povjerenja, a povjerenje je današnjem društvu najviše narušeno! Povjerenje najprije u Božju providnost, a onda u braću i sestre u Kristu, koje nam je Gospodin stavio na životnom putu!

ps. Iskrenost prema Stvoritelju vodi do

istine, istina do povjerenja, povjerenje do one iskrene i nesebične ljubavi koju sam Gospodin daje. Zanemarivanje bilo koje karike, dovodi do pucanja lanca!

Danas čovjek zbog svog egoizma smatra da može ljubiti i definirati ljubav bez onoga od koga sve to polazi. Onoga koji je samu ljubav definirao, koji je tu ljubav na toliko načina ljuskom društvu darovao i koju i danas daje i poklanja!

Mi, egoisti, moramo shvatiti da ljubiti može samo Bog, On ljubi! Mi smo samo one male karike u velikom lancu ljubavi Gospodnje! Tko ne poznaje Gospodina, taj ne poznaje ljubav!

Čovjek može davati samo ono što je dobio, a dobiva samo od Onoga koji ga je stvorio. Tko nema taj ne može ni davati!

Koliko darova samo primismo, a kako ih izgubismo! ...Tko ima dat će mu se, tko nema, oduzet će mu se i ono što ima!... Koja punina riječi! Što od Njega primismo, moramo dati, jer što besplatno primismo, to besplatno trebamo dati!

Imamo li Gospodina u mislima, riječima, djelima! Nemamo. Tada nemamo ni ono što on dijeli i daje - pravu, iskrenu i nesebičnu «LJUBAV».

Kako mi ljudi danas želimo definirati pravu i iskrenu ljubav, koju nismo sposobni čak ni spoznati! Ili: kako mi možemo davati ono što ne poznajemo, ne znamo tj. nemamo! Mi želimo biti sami sebi svrha, ne priznavajući Boga i svega onoga što On «JEST» «ISTINA, PUT, ŽIVOT».

Svrha čovjekovog života, JE BOG! Po toj iskrenosti prema Njemu doći ćemo do istine koja vodi k povjerenju u Božju providnost. Bog dijeli samo onima koji ga u svojoj iskrenosti traže!

Tražiš li ga i ti?

ps. Tko ne poznaje Gospodina, taj ne poznaje ljubav!

- Ljubav je u križu rođena, po križu se posvećuje, u križu se prepoznaje, u ljudima se rađa!

Vjeran Matešić

Čovjekova žrtva

Mrak...Tama oko mene...Strah...
Patnja...Bol u grudima...Tišina...

Kraj...ili početak...žrtve...

„Moj put obasjan zvijezdama nije kada ne vidim realnost, kada ne vidim ono što nije ispod površine, kada gledam u oči, ali ne vidim njihovu dubinu...“

Takav je život svakog od nas...malog čovjeka...Mi smo mali, ali smo veliki u očima Božjim, i sva naša patnja nije neljudska...nije bol koju ne možemo prijeći...već je put kojim moramo ići...

Ljudska muka je velika.

Teško je vidjeti osobu prognanu iz svog doma, ženu mučenu udarcima, djecu koja se boje vlastite sjene, starca koji poseže u kontejner kako bi se

prehranio, nedokučive ratove u kojima ginu nedužni, teško je vidjeti bol drugih i shvatiti zašto?

Koji su razlozi svim ovim patnjama...
Gdje je smisao...

Smisao je u grijesima našim...
Sami sebi okrećemo leđa, a onda i drugom čovjeku...

Ne znamo okrenuti drugi obraz...već prkosimo vjetru...

I opet gubimo... gubimo svoje dostojanstvo... svoju osobnost...

Svoju individualnost...

I opet patimo...

Bojimo se prihvatiti svoju vlastitu prošlost, želimo živjeti u budućnosti,

A ne vidimo ovo sada,

Ovo danas,

Trenutke koji nam bježe iz ruke.

A zašto?

Bojimo se svojih vlastitih osjećaja,
Bojmo se pokrenuti i napraviti mali
korak protiv svojeg ponosa
Bojimo se reći Oprosti...i time otvoriti
vrata miru...
Miru koji nam je svima potreban...

Tragični su dani kada ne vidimo ljude
ispred sebe,
Ne čujemo njihov šapat i ne vidimo
njihova srca,
Već smo zatvoreni u svoju ljušturu,
Ljušturu koja nas guši,
Iz koje ne može izaći zbog svog
stava...

Prolazim ulicama grada, slušajući
njegove otkucaje i gledajući sivilo....
Zašto današnji ljudi ne uočavaju
boje...
Zašto su svojim malim problemima
zaokupljeni.

Kao da su najveći svjetski problemi?

I što možemo učiniti u takvim
situacijama?

Možemo krenuti od samih sebe, od
svoje svijesti i promijeniti ju prema
tome da učinimo dobro.

Da naš život ne bude više nužna žrtva
Nego žrtva koja je dana za veći
razlog,

Za naše spasenje,

I spasenje drugog čovjeka.

Naučimo se vidjeti, čuti, osjetiti i biti
iskreni,

Iskreni prema osobama

Koje volimo i koje nas vole

Molimo se za braću i sestre koji trpe
više,

Koji se pronalaze, čija žrtva je takva
da daju sebe...za druge ili pak

Ne daju ni za sebe...

One kojima je vjera samo puka
slučajnost,

Za sve one kojima nije dana mogućnost
izbora,

Za sve one koji se još traže i boje se
prihvatiti ljepotu Duha koju nam pruža
Gospodin.

Možda je suđeno da budemo različiti
Ali svi smo mi Djeca Božja poslana
Da činimo promjene i nastavimo život
Po Njegovoj Riječi,

Na ovaj ili onaj način.

Svi smo mi ljudi sa ljudskim mukama

Koje nisu prevelike za pojedince,

Ali ih je lakše prebroditi

Kada imaš osobe koje stoje pored
tebe,

Molimo se za promjene u našoj obitelji
i pokušajmo shvatiti

Da u našim istinskim zbiljama postoji

Čvrsta ruka za koju ćemo se uhvatiti,

Čvrsta stijena na kojoj ćemo izgraditi
svoju osobnost...

I tada uopće neće više biti tame

Dani neće biti tako teški

Muke će biti prebrođene

I imat ćemo ono što stvarno trebamo
imati

Imat ćemo SEBE...

Ljepota nije bol, već je bol ljepota

Ne bojmo se prihvatiti tu ljepotu

života.
Makar i patili, imali tisuće problema
I govorili Zašto.
Mi smo ti koji možemo mijenjati
svijet
I tražiti, pomoći i živjeti sada u
stvarnosti
I biti potpuno sretni,
Makar ponekad i plakali...
Život je žrtva,
Ali Život je život,
I pokušajmo se nositi s njim...

Tihana Krajačić

Ne

*Ne izriči ime Njegovo
Uzalud,
Jer odvračaš Mu pažnju
Od onih koji Ga zazivaju upomoć.
Ne izriči ime Njegovo
Uzalud,
Jer trošiš snagu
Koju ono krije u sebi,
I oskrvnjuješ svetost
I uzvišenost u njemu.
Ne izriči ime Njegovo
Uzalud,
Nego budi ponizan
Jer jednom ćeš pred Njegov sud.
Ne izriči ime Njegovo
Uzalud,
Zazovi Ga u molitvi,
U radosti i tuzi,
Al ne izriči ima Njegovo
Uzalud.*

Katarina Krsnik

Smrtni strah

*Smrti se ne bojim ja,
Nego Boga svoga!
Čega da se bojim sad,
Osim Stvoritelja moga?
Riječi puste, djela prazna,
Misli su mi moja kazna,
Duh mi klonu u taj čas,
Jer ne vidjeh svoj spas,
Ali u tom trenu vidjeh jednu ženu,
Majka bijaše Boga moga,
Majka svijeta ovoga,
Mirno mi prozbori,
Srce mi otvori,
Radost mi navijesti,
Dušu mi rasvijetli.
Strah me minu u taj čas,
Doći će i meni spas!
Obrati se brate, sestro,
Ne prodaj se ti za «mjesto»,
Već ruke sklopi ti,
Bogu svom se pomoli,
oprost zaišti,
I u milosrđu ŽIVI!*

Vjeran Matešić

LJUBAV BOŽJA

MEDITACIJA

Ljubav Božja obuhvaća sve, prožima dubine našega bića, otvara bezdane nepresušnog vrela koje izvire iz središta Božjeg Srca, iz njegova neizrecivog bitka.

Ljubav Božja prekriva sve mirisne titraje prirode, zna svaki kutak Zemlje, natapa sve žedne duše, ubire plodove rascvjetanih čaški koje joj se klanjaju svakim djelićem svoje nježne figure.

Ljubav Božja stanuje u dubinama vrletnih stijena, u šumovitim predjelima gorskih prostranstava, u blagim melodijama proljetnog vjetra, u osmijehu sretnog djeteta, u jutarnjoj rosi okupanom cvijetu, u bisernom sjaju plavetnila mora, u večernjem zalasku sunca, u nebeskoj glazbi raspjevanog slavuja.

Ljubav Božja zna sve tajne, ona je kraljica svih osjećaja, ona je jedina dostojna reći pravu istinu.

Ljubav Božja živi u malenom čovjeku, čovjeku nade, čovjeku predanja i vjere. Ne boj se dati sve njoj koja te poznaje bolje od ikoga na ovome svijetu.

Udiši njenu prozračnu ljepotu svaki dan, ona je osvježenje suhoj zemlji koja vapije za kapljicama kiše, koja puca od tvrdoće, koja više ne bi li privukla nečiji topli dodir.

Širi njenu ozdraviteljsku snagu, ljubi njenim

Srcem, ostavi sve poradi slatkoće koja prodire u sve pore otvorene duše.

Taj vratak božanske biti krijepi svaki novi poticaj, daje mu ozračje stvarateljske snage, vodi ga prema onome koji osvaja vrhunce stijena kamenite pustinje.

Ljubav Božja budi u tebi ono najljepše što možeš dati: svoju jedinstvenu izvornost djeteta Božjeg.

sestra Katarina Pišković
ss Karmelićanke BSI Hrv. Leskovac

MOLITVE

Budući da smo već pisali o sv. Josipu, a budući da smo nedavno proslavili njegov blagdan, sada Vam donosimo molitve vezane uz njega,

ZDRAVO JOSIPE

Pozdravljam Te, Josipe, koji si pun Božje milosti! Spasitelj se odmarao na tvojim rukama i rastao pod tvojim pogledom. Blagoslovljen ti među svim ljudima i Isus, božansko Dijete tvoje djevičanske Supruge, neka bude uvijek blagoslovljen!

Sveti Josipe, tebi je bilo dano da budeš otac Sinu Božjemu, moli za nas u našim obiteljskim brigama, za naše zdravlje i za naš posao sve do naših posljednjih dana i udostoj se prići nam u pomoć u času smrti naše! Amen!

MOLITVA SVETOM JOSIPU ZA ZAŠTITU

Preslavni sveti Josipe, tebe je Bog izabrao za hranitelja svom Sinu i za zaručnika prečistoj Majci Njegovoj i postavio te tako glavarom Svetoj Obitelji, pa te je zbog toga Namjesnik Kristov proglasio zaštitnikom Crkve Isusove. Svim pouzdanjem srca svoga molim te priteci u pomoć čitavoj radničkoj Crkvi! Štiti na poseban način svojom očinskom skrbi Svetog Oca, te sve biskupe i svećenike, koji su sjedinjeni s Petrovom Stolicom! Brani sve koji se uz sve poteškoće i patnje trude oko spasa duša i učini da se svi narodi ponizno podlože svetoj Crkvi izvan koje nema spasenja. Udostoj se, predobri sveti Josipe, primiti i

mene među svoje štitićenike. Posvećujem ti se posve i molim te budi mi ocem, zaštitnikom i vođom na putu k spasenju. Isprosi mi čisto srce i veliku želju za vlastitim posvećenjem. Učini da po tvom primjeru sva moja djela budu upravljena na što veću Božju proslavu i za sjedinjenje s božanskim Srcem Isusovim i bezgrešnim Srcem Marijinim i s tobom, o sveti Josipe. Moli za me da postanem vrijedan biti dionikom onoga pokoja i blaženstva što si ga ti osjetio na svom smrtnom času. Amen.

Sveti Josip vezan je za našu župu jer je zaštitnik Samostana i Doma u Hrv. Leskovcu čije su osnivateljice Karmelićanke Božanskog Srca Isusova.

SV. PETAR I PAVAO

Petar i Pavao, apostolski prvaci, tokom života rijetko su se susretali, ali ih je zajednička mučenička smrt zauvijek sjedinila. O njihovu životu najviše znamo iz novozavjetnih spisa.

Prvo je mjesto njihova susreta bio Jeruzalem, sveti grad. Povijest obraćenja sv. Pavla dobro nam je poznata, jer ju je u Djelima apostolskim zorno opisao sv. Luka. Pavao je kao progonitelj pošao u Damask da ondje pohvata kršćane. Pred

Damaskom mu se ukazao Gospodin i uputio ga Ananiju, koji ga je pokrstio. Nakon toga je proveo tri godine u Arabiji. "Kasnije sam uzišao u Jeruzalem da upoznam Kefu (Petra), i s njim sam ostao petnaest dana" (Gal 1,18).

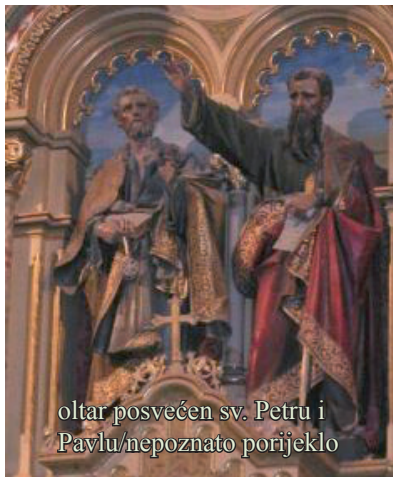
Pavao je svoje apostolsko poslanje primio od samoga Gospodina. Za njega je pisano: "Taj je čovjek moje izabrano sredstvo da donese moje ime pred pogane i kraljeve, i sinove Izraelove" (Dj 9,15). Zato se on s neprikrivenim ponosom na početku poslanica naziva: "Pavao, apostol Isusa Krista". Pa ipak, kao apostol i misionar, evangelizator, ne radi na svoju ruku. On je, doduše, za svoje vrijeme imao veliku izobrazbu. Studirao je kod učenog Gamaliela u Jeruzalemu. Bio je, dakle, kvalificirani teolog. Što je, dakle mogao naučiti od galilejskog ribara Petra? On nije imao ništa od one nadutosti nekih današnjih teologa koji na biskupe gledaju kao na neznanice i zaostale. Pavao je znao da je Petar „stijena“ i zato je tražio zajedništvo s njime. I ne samo s njime već i s ostalim stupovima kršćanske zajednice. On je poštivao načelo: "Ništa bez Petra!" I ono što će ga kasnije sveti Ignacije Antiohijski oblikovati ovako: "Ništa bez biskupa!"

Petnaest godina kasnije Pavao se na Apostolskom saboru u Jeruzalemu opet susreo

s Petrom. U međuvremenu je prokrstario Malom Azijom i veliki broj poganih privede k svjetlu Evanđelja, pokrstio ih i među njima osnovao kršćanske zajednice.

Ponovno mjesto Pavlova susreta s Petrom bila je Antiohija. Taj susret opisuje sam Pavao u Poslanici Galaćanima ovako: "A kad je Kefa došao u Antiohiju, ja sam mu se u lice suprotstavio, jer je zavrijedio osudu. On je, naime, prije nego su došli neki iz Jakovljeve okoline, jeo s poganima, ali kad ovi dođoše, on se zbog straha od obrezanih počeo povlačiti i kloniti. Njemu su se u pretvaranju priključili i ostali Židovi, tako da je njihovim pretvaranjem bio zaveden i Barnaba. Ali kad sam vidio da ne idu pravo prema istini Evanđelja, Kefi pred svima rekoh. "Ako ti koji si Židov živiš poganski, a ne židovski, kako možeš siliti pogane da žive židovski?" (Gal 2,11-14).

Ne pobija li taj susret onaj u Jeruzalemu? - Ne pobija, jer je tu riječ ne o nauku već o ponašanju. Papa u svom privatnom životu i ponašanju nije nepogrješiv, a još manje bez grijeha. On se priznaje grješnikom te ispovijeda svoje grijeha kao i ostali. On je nepogrješiv - ili još bolje - nezabludiv kad kao učitelj vjere naučava vjerske i čudoredne istine. Zbog toga se tekst u poslanici Galaćanima krivo uzima da bi se

oltar posvećen sv. Petru i Pavlu/nepoznato porijeklo

oborio Petrov primat i nepogrešivost.

“Da je Petar s Pavlom bio bitno istog mišljenja, pokazalo se jasno već na Apostolskome saboru; i prije nego su došli ljudi iz “Jakovljeve okoline” on se posve drukčije vladao. Ono što se u Antiohiji dogodilo među dvojicom apostola, nije bio nikakav lom. Petar je uvidio da u postupku nije bio ispravan te ga promijenio. Zajednička zadaća, ljubav prema zajedničkom Gospodinu nadvladala je - i kod jednog i kod drugog - osobnu zadjevicu te osigurala mir u zajednici. Ta nezgoda mogla bi poslužiti kao primjer kako da se izgode nesuglasice i u današnjoj Crkvi” (Ernest Schmitt).

Petar i Pavao opet su našli zajednički jezik i držanje. To su mogli naći jer im je bilo stalo više do općeg nego do osobnog dobra, jer su za Crkvu bili spremni sve žrtvovati.

Novo mjesto Petrova i Pavlova susreta bio Rim. Ondje su za Neronova progonstva poginula oba apostola. Svoje su propovijedanje

zapečatili krvlju, Petar razapet naglavce u Vatikanu, a Pavlu je na Ostijskoj cesti bila odrubljena glava. Sve do 130.g.: imamo zajamčenu tradiciju o štovanju grobova apostolskih prvaka. Nad njihovim se grobovima dižu veličanstvene bazilike koje svaki rimski hodočasnik s poštovanjem obiđe. No po cijelome katoličkome svijetu dižu se brojne crkve i katedrale u čast svetih apostolskih prvaka.

Blagdan Sv. Petra i Pavla slavi se 29. lipnja.

Jana Kaić

preuzeto s internetske stranice župe Vela Luka

Sv. Petar i Pavao

Intervju: Branimir Budak - Aid

Donosimo Vam razgovor s Branimirom Budakom, mladićem koji se profesionalno bavi fotografijom i postiže mnoge uspjehe. U prošlom broju Brazde objavili smo Branimirove fotografije, a jedna od njih je i naslovnica s motivom zagrebačke Katedrale.

Kada si se počeo baviti fotografijom?

Već s 10 godina počeo sam škljocati i istraživati fotografiju obiteljskim fotoaparatom.

Nakon par godina sam s osnovnom školom krenuo na Brijune gdje sam fotografirao životinje i prirodu. Fotografije su ispale odlično, s njima sam os-

tvario odlične kritike što me je potaklo na daljnje bavljenje fotografijom.

2005. upisujem prvi i osnovni tečaj fotografije u Fotoklubu Zagreb kod Josipa Vranića, gdje se moja ljubav za fotografijom počela još više širiti.

Sudjelovao si na mnogim natječajima. Gdje si sve izlagao?

2006. godine sudjelujem na mnogim natječajima u Hrvatskoj i inozemstvu od kojih bih izdvojio odličan plasman u Dublinu s fotografijom "SAM u BESKRAJU" te na Vinkovačkom međunarodnom salonu s istom fotografijom. I dalje jednako uspješno sudjelujem na svim međunarodnim natječajima.

Koji su tvoji najdraži motivi? Što najviše voliš fotografirati?

Urban, Fashion i Advertising fotografiju koja se odnosi na reklamnu i grafičku industriju te modne magazine.

Koju školu polaziš i koji su tvoj planovi, što se školovanja tiče, za budućnost?

Ponosni sam učenik Srednje škole za tekstil, kožu i dizajn. Planovi za budućnost su jednostavni: upisati

Umjetničku Akademiju - smjer Fotografije, a uz svakodnevno, stalno fotografiranje znam da uspjeh neće izostati!

Nedavno si pokrenuo humanitarnu akciju u Dječjem domu u Hrv. Leskovcu. Reci nam nešto o

tome.

Da, prije 3 mjeseca pokrenuo sam Humanitarnu akciju "AID FIRST SOURCE" za nezbrinutu djecu doma sv. Josipa kojoj je cilj bio prikupiti digitalne fotoaparate pa time potaknuti djecu na stvaranje kreativoga, da vidimo ovaj prekrasan svijet njihovim očima. Humanitarna akcija sastoji se od dva djela: prikupljanja digitalnih fotoaparata, te izložbe fotografija "AID AN ANGEL". To je moja prva samostalna izložba na kojoj će zajedno s mojim fotografijama biti izložene fotografije prekrasne djeca doma sv. Josipa. Izložba će biti sredinom petog mjeseca u jednoj zagrebačkoj galeriji. Prvi dio projekta sam uspješno obavio, uz pomoć dragih i dobrih ljudi, kojima bih ovim putem htio zahvaliti!

Što radiš u slobodno vrijeme?

U slobodno vrijeme zabavljam se s prijateljicama, naravno i s prijateljima!

Hvala ti. Želimo ti puno sreće i uspjeha u daljnjem radu!

Jana Kaić

Branimir Budak

Znate li?

- **Znate li** da je u Lučkom, sadašnjoj dvorani Sijač bilo kino gdje su izvodile tadašnje moderne kinopredstave koje su bile vrlo popularne (npr. Casablanca)? U tadašnje doba u Sijaču su se okupljali mladi iz područja naše župe ali i mnogo šireg područja i kino je bilo jedno od malobrojnih u Zagrebu.

Kino je počelo s radom 1955., a prestalo negdje krajem 60-tih.

- **Znate li** da na području naše župe u Lučkom, Stupniku, Hrv. Leskovcu, Ježdovcu postoje Udruge građana koje se bave okupljanjem građana radi poboljšanja života samih građana i razvitka naših mjesta? Također u svakom od mjesta postoji i Udruga umirovljenika čiji su članovi mahom naši vjernici. Na taj način starije osobe se druže, uključuju u razne aktivnosti, te si međusobno pomažu.

- **Znate li** da naši župni zborovi sudjeluju na 30. godišnjici - Susreta zagrebačkih glazbenih amatera.

- **Znate li** da je zagrebački prostor, a time i prostor naše župe obilježen s materijalnim svjedočanstvima povijesnih cjelina, reprezentativnim objektima, objektima narodnog graditeljstva, industrijskim objektima, detaljima opreme prostora, arheološkim nalazištima, ali i nematerijalnim tragovima, legendama, pričama i metaforama. To je povijesni prostor koji treba tretirati kao povijesnu spomeničku cjelinu, unutar koje su do sada valorizirane i zaštićene tek neke vrijednosti. Ove posebne povijesne cjeline (povijesna središta župa i župna crkva i kapele, povijesni ambijenti naselja, župni ured i župni dvor, stare škole, groblje, stara općina te građevine građene drvenim pučkim graditeljstvom) trebale bi biti upisane u Upisnik povijesne baštine.

Slika župnog dvora

Župne obavijesti

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom - sv. mise nedjeljom i blagdanom - 7:30, 9:15, 10:45, te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati (ljetno računanje vremena).

U Hrvatskom Leskovcu nedjeljom je sv. misa u 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

U Ježdovcu sv. misa je svakog četvrtka u 19:30 sati, i svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom, petkom, te subotom prije podne od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane, osim subote, od 19:00 do 20:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

ZAJEDNICA MLADIH "ZRNO NADE"

Druženje i vjeronak petkom u 20:15, sastanci nedjeljom poslije večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom. Prije podne od 9 - 11 sati, a popodne od 16:30 - 18:30 sati.

ŽUPSKI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- „Bebe krijesnice“ – utorkom i petkom od 17:45-18:30 sati.
- Dječji zbor „Krijesnice“ – utorkom i petkom od 18:30-19:30 (upjevanje nedjeljom u 9:00)
- Zbor mladih „Allegro“ – utorkom i petkom od 19:30-20:30 (upjevanje nedjeljom pola sata prije večernje svete mise)
- Župni zbor – četvrtkom u 19:00 sati.
- Zbor HKZ „MI“ tamburica – četvrtkom u 20:15 sati.
- Zbor sv. Mihaela u Ježdovcu četvrtkom nakon sv. mise.

NAŠI SPONZORI:

Massive d.o.o.

Gospodarska bb
10255 Donji Stupnik

Tel.: 01/6555-333
01/6555-700
Fax..01/6555-900

Massive

Welcome
to the world of
light

Kerschoffset d.o.o.

Poduzeće za grafičku djelatnost i
nakladništvo
Ježdovečka 112
10250 Lučko

Tel.:01/6560-222
Fax.:01/6560-223

KERSCHOFFSET

Zahvala svim onima koji su župnom listu pomogli bilo svojim radom, savjetima ili novčanom pomoći.

Vjera

Danas se vratih Bogu.
Shvatih da bez njegove
Čvrste ruke dalje ne mogu.
Griješila sam,
Jer ljudski je griješiti,
A ljudi su samo nesavršena bića.
Voljela sam,
Jer radost je u ljubavi.

Al' isprazni se duša
Kad je nema tko grijati,
Kad nestane ljubavi
I traži Božju pomoć,
Traži snagu i mudrost
Da iz boli iznjedri radost,
Iz tuge sreću.
I zato danas se vratih Bogu.
Skalapam ruke i šapućem tihu molitvu
Za svjetlost na svome trnovitom putu.

Katarina Krsnik